தாலாட்டும் மேகங்கள்

1

ஆதவன் கண் திறக்க... இன்னும் ஒரு மணி நேரமிருந்தது.

வழக்கமாய் மலர்க்கொடி ஐந்து மணிக்கே கண் விழிப்பவள் என்பதால்... தன்னிச்சையாக இன்றும் விழித்துக்கொண்டாள். இரு கைகளையும் பரபரவென்று தேய்த்து... உள்ளங்கையில் முகம் பார்த்துக் கொண்டாள்.

சேலைக்குள் பதுங்கியிருந்த தாலிக்கொடியை எடுத்து பயபக்தியுடன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு... கட்டிலில் இருந்து இறங்க முற்பட்டவள்... சற்று நேரம்... பக்கத்தில் படுத்திருந்த கணவனை அன்பொழுகப் பார்த்தாள்.

ஐம்பது வயதைத் தொட்டிருந்த முரளிதரன், சி குழந்தையைப் போல்... கூனிக் குறுகி... இரு கைகளையு கால்களுக்குள் புதைத்துக்கொண்டு... ஆழ்ந்த உறக்கத்தி இருந்தார்.

மலர்க்கொடி சத்தம் வராமல் சிரித்துக்கொண்டாள்.

மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தந்தை! அதுவும் சின் குழந்தைகள் அல்ல; பெரிய பிள்ளை முகுந்தனு

தலைக்கு அடியில் ஒரு கையும், தலையணையை இறுக்க அணைத்தபடி இன்னொரு கையும் இருக்க... லேசாய் வாய் பிளந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த... வேதாவின் சேலை தாறுமாறாக விலகிக் கிடந்தது.

வேதா- ஒரு புகை படிந்த ஓவியம். அந்த ஓவியத்தைத் துடைத்துப் பிறகு பார்த்தால்... பிரம்மித்துப் போவார்கள். அப்படிப்பட்ட அழகு... அவளிடம் கொட்டிக் கிடந்தது.

மலர்க்கொடி நெஞ்சு விம்ம... அவளருகில் அமர்ந்தாள்.

'எப்படி இருந்தவள்? இன்று இப்படியாகிவிட்டாள்' அப்போதுதான் கவனித்தாள்... வேதாவின் கழுத்து வெறுமையாய் இருந்தது.

திடுக்கிட்டவள்... தேட ஆரம்பித்தாள்.

'தாலிக்கொடி எங்கே?'

வேதாவைச் சற்று நகர்த்தி... அங்கிங்கெனத் தேடினாள். ஊகும்... கிடைக்கவேயில்லை. மாறாக வேதாவிடம் அசைவு தெரிந்தது. புரண்டு படுத்தவள்... தலைக்கு முட்டு கொடுத்திருந்த கையை வயிற்றின் மேல் போட்டபோதுதான் புலப்பட்டது.

கைக்குள் தாலிக்கொடியைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

திகைத்துப்போன மலர்க்கொடி... மெல்ல அவள் கையை பிரித்துத் தாலிக்கொடியை எடுத்தாள்.

தாலியை மற்றவர் கண்களுக்குப் பட்டுவிடாமல் பொத்தி பொத்திப் பாதுகாத்தவள்... ஒவ்வொரு சுமங்கலி பூஜையில் போதும் பச்சைத்தண்ணீர் பல்லில் படாமல் விரதமிருந் கணவனின் தீர்க்காயுசுக்காக மன்றாடுபவள்... நல்

மனநிலையில் இருந்திருந்தால்... தன்னுடைய இந்தச் செய்கைக்காக உயிரைவிடவும் தயங்கமாட்டாளே

மலர்க்கொடி அவள் உறக்கம் கலைந்துவிடாமல் லாவகமாகத் தலையைத் தூக்கித் தாலிக்கொடியை அணிவித்தாள்.

சேலையை நன்றாக இழுத்து, ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு... அறைக்கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

மற்ற இரண்டு அறைகளின் கதவும் இன்னும் திறக்கப்பட வில்லை.

மலர்க்கொடி குளியலறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

வீடு முழுக்க சாம்பிராணிப் புகையும், வாசமும் பரவிக் கிடந்தது.

சாப்பாட்டு மேசையில் அனைவரும் அமர்ந்திருக்க... மலர்க்கொடி பரிமாறினாள்.

உப்பிப் போய் 'மொறு மொறு' என்றிருந்த பூரியைத் தட்டி வைத்து உருகைக்கிழங்கு கூட்டை வைத்தாள்.

"ஆகா... பிரமாதம்! இன்னும் கொஞ்சம் கூட்டு வைபே மலர்!" என்றார் முரளிதரன்.

"நோ... நோ... மம்மி! வைக்காதீங்க! இந்த வயசுக்கு... உடல் இருக்கிற நிலைக்கு உருளைக்கிழங்கைத் தொட தப்பு! இந்த அழகிலே அளவுக்கு மீறி சாப்பிடறீங்க லாவண்யா குரல் உயர்த்திக் கண்டித்தாள்.

முரளிதரன் கையிலிருந்த பூரியைச் சலிப்புடன் போட்டுவிட்டு மகளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

இருபத்தைந்து வயது. அடுத்தவள் சௌந்தர்யா... திருமணமாகி புகுந்தவீட்டில் இருக்கிறாள். கடைக்குட்டி லாவண்யா... மருத்துவக் கல்லூரியில் இறுதியாண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். விரைவில் ஒரு பேரனுக்கோ, பேத்திக்கோ தாத்தாவாகப் போகும் வயதில் இதென்ன சின்னக் குழந்தையைப் போல் தூக்கம்?

வெயில் காலமாகட்டும், மழைக் காலமாகட்டும்... போர்வையைத் தலைவரை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டால்தான் அவருக்கு உறக்கமே வரும். உறக்கத்தில் போர்வை காலடியில் கிடந்தது.

'இன்று தமிழ்ப்புத்தாண்டு. அலுவலக விடுமுறைதானே? எழுப்பவேண்டாம். நிதானமாய்த் தூங்கி எழட்டும்!' நினைத்துக் கொண்டவள் போர்வையை எடுத்துக் கணவருக்குச் சரியாகப் போர்த்திவிட்டு வெளியில் வந்தாள்.

அறையை ஒட்டியிருந்த ஹாலில் சுவரோடு பதித்திருந்த கண்ணாடியில் தன் முகம் பார்த்தாள்.

அழகான, களையான முகம் அவளுக்கு. சுருண்ட கேசம் கூடுதல் கவர்ச்சியைத் தந்தது. நெற்றியிலும், வகிட்டிலும் முன்தினம் இட்டிருந்த குங்குமம், கொஞ்சமும் கலையாமல் அப்படியே இருந்தது. முப்பத்தேழு வயதாகியும் கட்டுக் குலையாத மேனி. மலர்க்கொடி நீண்டதொரு பெருமூச்சை வெளியிட்டாள். அது ஆதங்கத்தாலா, மகிழ்ச்சியாலா என்று அவளுக்கே தெரியவில்லை.

'இப்படியே நின்றிருந்தால்... வேலையை யார் கவனிப்பது?'

அந்த எண்ணம் தோன்றியதும்... கூந்தலை அவிழ்த்து... இறுக்கிக் கொண்டை போட்டுக்கொண்டு... குளியலறைக்குள் நுழைய முற்பட்டவள்... எதிரில் இருந்த அறையின் கதவு திறந்திருப்பதைக் கண்டு துணுக்குற்றாள்.

'எழுந்துவிட்டாளா? இதற்குள்ளா? ஏழு மணி ஆனாலும் எழமாட்டாளே! அப்புறம் எப்படி?'

பதைபதைப்புடன் அந்த அறையை நோக்கிச் சென்றவள்... உள்ளே அவளைப் பார்த்த பிறகுதான் நிம்மதியாய் மூச்சு விட்டாள்.

நல்லவேளை... அவள் இன்னும் எழவில்லை. உறங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறாள்.

மலர்க்கொடியின் கவலைக்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை! இதற்குமுன்பு ஒருமுறை இப்படித்தான்... அறைக் கதவு திறந்திருக்க... எல்லோருக்கும் முன்பாக எழுந்து... கதவைத் திறந்து வெளியில் சென்று... பால்பூத்திற்கு போய்... பணமில்லாமல்... பால் பாக்கெட்டுகளை எடுத்துக்கொண்[டு] வந்து... நல்லவேளை... பால்பூத் வைத்திருப்பவன், முர[ளி]தரனை நன்கு அறிந்திருந்ததால்... அவள் மீது திருட்டுப் பட்[டம்] கட்டாமல்... அவளுடனே... வேலை செய்யும் பைய[னை] அனுப்பி வைத்து... முரளிதரனிடம் எடுத்துச் சொல்[லி] பாலுக்கான பணம் பெற்றுக் கொண்டு...

அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கவே கஷ்ட[மாக] இருந்தது மலர்க்கொடிக்கு.

கண்கள் கலங்க... ஒன்றுமறியாக் குழந்தையைப் [போல்] உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவளைப் பார்த்தாள் மலர்க்[கொடி].

அவள்... வேதா என்கிற வேதநாயகி. கலைந்த கூ[ந்தலில்] இங்குமங்கும் தென்பட்ட நரை... அவளுக்கு நாற்ப[து] வயது என்றது.

"உம்... ஒரு நல்லது கெட்டதுகள்ல ஒன்னா சேர்ந்து பங்கெடுத்துக்கணும்னுதானே உள்ளூர்லேயே கட்டிக் கொடுத்தேன்?"

"நீங்க சொல்றது சரியில்லேங்க! அம்மா வீட்டுக்கும் மாமியார் வீட்டுக்கும் நிறைய வித்தியாசமிருக்கு. இங்கே இருந்தவரைக்கும் சவுந்தர்யா நம்ம குழந்தை. புருச வீட்டுக்குப் போனபிறகு அவள் அந்த வீட்டுக்கு உரிமை யானவள்! நம்மளைப் பொறுத்தவரை விருந்தாளி. இப்ப என்ன ஆகிப் போச்சு? சாயந்திரம் நாமே அவளைப் போய் பார்த்துட்டு வந்துடலாம்!" என்றாள் மலர்க்கொடி.

"அதுவும் சரிதான்!" என்றார் முரளிதரன்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த லாவண்யா திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

'அம்மா!'

'அம்மாவை எப்படி மறந்தேன்? அவள் சாப்பிட்டாளா?' சட்டென இருக்கையைவிட்டு எழுந்துகொண்டாள் லாவண்யா.

2

'அடடா... என்றுமில்லாமல் இன்று மட்டும் எப்படி மறந்துபோனேன்? காலையில் காபிகூட தர மறந்து விட்டேனே?' தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

குற்ற உணர்வுடன் லாவண்யாவையும், கணவரையும் ஏறிட்டாள்.

"காலையிலேர்ந்து அதிகப்படியான வேலைகள். அதனால அக்காவைக் கவனிக்க மறந்துட்டேன்!" என்றாள் மலர்க்கொடி.

"பரவாயில்லே... என்னாகிப்போச்சு இப்போ? இப்ப கொண்டுபோய் கொடு!" என்றார் முரளிதரன், பிரச்சினையை பெரிதுபடுத்தாமல்.

முகுந்தன் இதற்கும், தனக்கும் சம்மந்தம் இல்லாததுபோல்... அமைதியாய் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"இருக்கட்டும்மா... நானே எடுத்துக்கிட்டு போறேன்!" லாவண்யா கையைக் கழுவிக்கொண்டு ஒரு தட்டில் எல்லா பலகாரங்களையும் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு... வேதாவின் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

ஜன்னலருகே வெளியே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள் வேதா.

அவள் நின்றிருந்த விதத்திலிருந்தே புரிந்தது... மிகவும் கோபமாக இருக்கிறாள் என்று!

அம்மாவைப் பார்த்ததும் லாவண்யாவின் அடி மனசுவரை வலித்தது.

'ஏன்... ஏன்... என் தாய்க்கு மட்டும் இப்படியொரு நிலை! ஒரு தாயைக் குழந்தையாய்ப் பார்க்கிற நிலைமை எனக்கு மட்டும் ஏன் தந்தாய்?' லாவண்யா கனத்த இதயத்துடன் அருகில் சென்றாள்.

"அ...ம்...மா!" என்றாள்.

திரும்பிப் பார்த்த வேதா விசுக்கென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு பழைய போசில் நின்றாள்.

லாவண்யா நெருங்கி வந்து அவள் தோளில் கை வைத்தாள்.

வெடுக்கென்ற அவள் கையைத் தட்டிவிட்டாள்.

"ஏம்மா... இன்னைக்குத் தமிழ்ப்புத்தாண்டு. நல்ல நாள் இன்னைக்கு ஒரு நாளைக்காவது எனக்குப் பிடிச்ச அயிட்டத்தை. கொஞ்சம் கொஞ்சமே... கொஞ்சம் அதிகமாகச் சாப்பிட அனுமதிக்கக்கூடாதா?"

"சும்மா இருங்க டாடி! கொஞ்சமே கொஞ்சம் விஷம் சாப்பிட அனுமதிக்கக்கூடாதான்னு கேக்கற மாதிரி இருக்கு. மம்மி. கூட்டுப் பாத்திரத்தை இந்தப் பக்கம் தள்ளுங்க. இனிமேல் அவர் கண்ணுக்கு இந்த உருளைக்கிழங்கு சமாச்சாரத்தையே காட்டாதீங்க..."

"தப்பு... நான் செய்த பெரிய தப்பு... உன்னை டாக்டருக்கு படிக்க வைச்சதுதான்..."

"சரியா சொன்னீங்கப்பா... இன்னும் படிப்பே முடிக்கலே அதுக்குள்ளே இந்த முக்கால் டாக்டர் பண்ற அட்டகாசத்தை தாங்க முடியலே!" என்றான் முகுந்தன் கிண்டலாக.

முரளிதரனின் மூத்தமகன் முகுந்தன். படித்து முடித்துவிட்டு ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் கணினி மென்பொருள் பொறியாளராகப் பணிபுரிபவன்.

"அட்டகாசம் பண்றேனா. உன்னை அப்புறம் பார்த்துக்கறேன். மம்மி... புலாவ் கொஞ்சம் வைங்க!"

மலர்க்கொடி இவர்களின் உரையாடலை ரசித்தபடி... சிரித்துக்கொண்டே லாவண்யா கேட்டதைப் பரிமாறினாள்.

"அப்பா... இவளோட திட்டம் புரியுதா உங்களுக்கு? அம்மாகிட்டே தனக்குப் பிடிச்சதையெல்லாம் சமைக்கச் சொல்லிட்டு... அத்தனையும்தான் மட்டுமே திங்கணும்ங்கற ஆசையிலே மத்தவங்களை இதைச் சாப்பிடாதே... அதைச் சாப்பிடாதேன்னு ரவுசு பண்ணிட்டிருக்கா! பாருங்களேன்... எல்லாத்தையும் ஒரு பிடி பிடிக்கறதை..."

"பாரு மம்மி... இந்த முகுந்தனை?" என்றபடி சிணுங்கினாள் லாவண்யா.

முரளிதரனும் சிரித்தார்.

"என்னப்பா முகுந்தன்? அவன் சரியாவே சாப்பிட மாட்டேங்கறான்னுநான் கவலைப்படறேன். நீ என்னடான்னா... எல்லாத்தையும் அவளே தின்னு தீர்க்கிறமாதிரி கிண்டல் பண்றே? இந்தாப்பா... கேசரி சாப்பிடு!" அவன் தட்டில் பரிமாறினாள்.

"இனிப்பு வேறயா? ஏற்கனவே நல்லா தின்னு கொழுத்து பலூன் மாதிரி உப்பிப் போயிருக்கான். இந்த வேகத்துல போனா... யாரு பொண்ணு தருவா? கடைசியிலே உனக்கொரு மருமகள் கிடைக்காமலேயே போயிடுவா மம்மி!"

"சேச்சே... அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது. முகுந்தனுக்கு என்ன குறைச்சல்? சினிமாக்காரங்க பார்த்தா சும்மா யிருப்பாங்களா? ராஜா மாதிரி என் பிள்ளை! அவனுக்கு வீடு தேடி எவ்வளவு வரன்கள் வந்திட்டிருக்குன்னு எனக்குத்தானே தெரியும்?" மலர்க்கொடி வாஞ்சையுடன் முகுந்தன் தலையைத் தடவிக் கொடுக்க... முகுந்தன் லாவண்யாவைப் பார்த்துப் பெருமையுடன் சட்டைகாலரை உயர்த்திக் காட்டினான்.

லாவண்யா அவனை அலட்சியப்படுத்தியபடி சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

"சவுந்தர்யா போன் பண்ணினாளா மலர்?"

"ஆமாங்க நேத்து பண்ணியிருந்தா!"

"இன்னைக்கு இங்கே வர்றாளாமா?"

"இல்லேங்க... அவங்க மாமியார் வீட்லேயும் இன்னைக்கு விசேஷம்ங்கறதால... இங்கே அனுப்பறது கஷ்டம். இன்னொரு நாளைக்கு வர்றேன்னுட்டா!"

"அம்மா...!"

"யாரும் என்கிட்டே பேசவேண்டாம்!" என்றாள் பட்டென்று.

"ஏம்மா... என்மேல உனக்கென்ன கோபம்?"

"என்கிட்டே பேசவேண்டாம்னு சொல்றேனே... புரியலே?"

"எங்கம்மாகிட்டே நான் பேசாம வேற யார் பேசறதாம்?"

"நான் ஒண்ணும் உனக்கு அம்மாயில்லே... போ...!"

"அம்மா, விளையாட்டுக்குக்கூட அப்படியொரு வார்த்தையைச் சொல்லாதேம்மா! நீ எங்கம்மா... எனக்குச் சொந்தமான அம்மா!"

"....."

"எனக்கு இந்த அம்மான்னா ரொம்ப பிடிக்கும் தெரியுமா?"

"அப்ப ஏன் காலைலேர்ந்து எனக்குச் சாப்பிடறதுக்கு ஒண்ணுமே கொடுக்கலே?" பரிதாபமாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

லாவண்யாவுக்கு மனசு வலித்தது.

"மன்னிச்சிடும்மா... இதோ... இதோ பாரும்மா சாப்பிடறதுக்கு உனக்காக நான் என்னவெல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கேன்னு?" தட்டை அவள் முன் நீட்டிக் காண்பித்தாள்.

"எனக்கு ஒண்ணும் வேணாம்!" முதுகைக் காட்டியபடி திரும்பிக் கொண்டாள்.

"அதான் மன்னிப்பு கேட்டுட்டேன்ல? சாப்பிடும்மா!" என்றாள் கெஞ்சலாக.

"எனக்கு எதுவும் தராம... எல்லாரும் ஜாலியா சிரிச்சுக்கிட்டு சாப்பிட்டுக்கிட்டிருந்ததை நான் பார்க்கலேன்னா நினைச்சே? எல்லாம் பார்த்துக்கிட்டுதான் இருந்தேன். காலையிலேர்ந்து எனக்கு காபிகூட தரலே தெரியுமா? அந்த மலர்க்கொடியைப் பார்த்தா... எனக்குக் கோபம் கோபமாக வருது."

"அம்மா... உன்னை யாரும் மறக்கலேம்மா! இன்னைக்கு விசேஷமான நாள்ங்கிறதால வீட்லே அதிகமான வேலை. வீட்டைக் கழுவி, துடைச்சு, பூஜை பண்ணி, சமையல் பண்ணி... பாவம்மா மலர்க்கொடி மம்மி. இன்னைக்கு மட்டும்தானே உனக்கு காபி கொடுக்க மறந்தாங்க? இத்தனை நாளும் அவங்கதானே உன்னை அக்கறையோட பார்த்துக்கிட்டாங்க? அவங்க மேல் கோபப்படறது தப்பில்லையா?"

"அதுக்காக காபிகூட தரக்கூடாதா?" விழிகளை அகல விரித்தபடி கேட்டாள்.

"இது உன் வீடும்மா! உனக்கு இது வேணும், அது வேணும்னு கேளும்மா! அப்ப யாரும் தரலேன்னா... நீ கோவிச்சுக்கறதிலே ஒரு அர்த்தமிருக்கும்!"

"நான் எப்படி கேக்கறதாம்? நான் பேசினாலே அந்த முகுந்தனுக்குப் பிடிக்கலே! வாயை மூடுன்னு கத்தறான். ரூமைவிட்டு வெளியே வராதேங்கறான். அப்ப எப்படி பேசமுடியும்?"

லாவண்யாவுக்கு அம்மாவை எப்படி சமாதானப் படுத்துவது என்றே புரியவில்லை.

"அண்ணன் சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொல்லியிருப்பான் அம்மா! அவனுக்கு உன்மேல் எவ்வளவு பாசம் தெரியுமா? சரி... நீ நல்ல அம்மாதானே?"

முறைப்பாய்.

"ஏன்னே?" என்றாள் முறைப்பாய்.

"அப்பா... கோபத்தைப் பாரேன்! எங்கம்மா தங்கமான

அம்மான்னு எனக்குத் தெரியாதா என்ன? இப்ப நான் கொண்டு

வந்திருக்கிற டிபனை எல்லாம் மிச்சம் வைக்காம

சாப்பிட்டுடுவியாம்."

"எனக்கு ஒண்ணும் வேணாம்!" வாய்தான் மறுத்தது

யொழிய வேதாவின் கண்கள் லாவண்யா கையிலிருந்த

தட்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவள் வயிறு பசியில்

சுபசுவென்று எரிந்தது.

"நீ இப்ப சாப்பிடலேன்னா... இன்னையிலேர்ந்து நானும்

சாப்பிடமாட்டேன். பட்டினி கிடந்து செத்துப்போயிடுவேன்!"

"செத்துப்போயிட்டா பயமாயிருக்காது? வேணாம்

லாவண்யா... செத்துப்போகாதே!" கண்களில் மிரட்சியுடன்

கெஞ்சினாள்.

"சேச்சே... சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்.

பயந்துட்டியாம்மா?" கேட்டவளுக்கு வேதனையில் கண்கள்

பொங்கின.

'அம்மா... என் அம்மா! மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்ற

மகராசி! இன்று குழந்தையைப் போல் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறாள். ஏன்? என் தாய் செய்த குற்றமென்ன?

எதற்காக இந்த மோசமான தண்டனை?'

'அறியாமை ஆண்டவனின் சாபம்! ஆனால், அந்த

சாபத்தைப் பெறுமளவுக்கு என் தாய் செய்த தவறென்ன?

கணவனை தெய்வமாய் வணங்கியதாலா? குழந்தைகள்தான்

தன் உலகம் என்று வாழ்ந்ததாலா? பிறரையும் தன்னைப் போல்

நேசித்ததாலா? மற்றவர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாய் தன்

குடும்பத்தைக் கோவிலாய் நடத்திக் காட்டியதாலா? இதில்

எதில் தவறு கண்டாய் கடவுளே? ஏனிந்த சாபம் தந்தாய்?

பெற்ற மகளிடம்கூட குழந்தையைப் போல் பழக

விட்டிருக்கிறாயே! எனக்கு இந்தக் குழந்தை வேண்டாம். என்

தாய்தான் வேண்டும். அன்போடு அரவணைத்து நெஞ்சோடு

என்னைச் சாய்த்துக்கொள்ளும் அனுசரணையான தாயாகப்

பார்க்க வேண்டும். கருணை காட்டு கடவுளே!' லாவண்யாவின்

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கரகரவென வழிந்தது.

அதைப் பார்த்த வேதா பதறிப்போனாள்.

"ஐயோ... என்ன இது? கண்ணிலே தண்ணி? அழறியா? ஏன்

அழறே? நீ செத்துடமாட்ட... பயப்படாதே! நான் சாமிகிட்டே

உனக்காக வேண்டிக்கறேன்... என்ன?" கண்ணீரைத்

துடைத்துவிட்டாள்.

அவள் கையைப் பற்றி முத்தமிட்ட லாவண்யா... "நான்

அதுக்காக அழலேம்மா! நீ சாப்பிடமாட்டேன்னு பிடிவாதம்

பிடிக்கறே பார்! அதுக்காகத்தான் அழறேன்!"

"அய்யோ... அழாதே லாவண்யா! நான் பிடிவாதம்

பண்ணலே! சாப்பிடறேன்... சரியா?"

கட்டிலில் ஒரு ஓரமாய் அமர்ந்துகொண்டாள் வேதா.

லாவண்யா அவள் அருகில் ஒரு நாற்காலியை இழுத்து

போட்டு அமர்ந்துகொண்டு முக்காலி மீது தட்டை வைத்தாள்.

"சாப்பிடும்மா!"

"காபி தரலே?"

"டிபனைச் சாப்பிடு. அப்புறம் காபி தர்றேன்!"

"ஊகூம்... அதெப்படி? காலையிலே தரவேண்டிய காபியை

இன்னும் தரலியே! காபி குடிச்சிட்ட பிறகுதானே டிபன்

சாப்பிடுவேன். மலரை வேணும்னா கேட்டுப் பார்! அவ
அப்படித்தான் தருவா!"

"காபி சாப்பிடற நேரம் கடந்துபோச்சேம்மா! இப்ப கா
சாப்பிட்டா.. டிபனைச் சரியா சாப்பிட முடியாது!"

"தப்புத் தப்பா சொல்லாதே! எல்லாத்தையும் வரிசைய
தான் சாப்பிடணும். முதல்ல காபி. அப்புறம் டிப
அதுக்குப்பிறகு மாத்திரை. மதியம் சாப்பாடு. மறு
மாத்திரை. அப்புறம் டிபன். நைட்டுக்கும் டிப
அதுக்குப்பிறகு மாத்திரை! அன்னைக்கு நான் டிபன் சாப்பிட
மாத்திரையைப் போட்டுக்கிட்டப்ப மயக்கம் வந்திடுச்சில்லே
அதுமாதிரிதான் இதுவும். காபி சாப்பிடாம, டிபன் சாப்பிட்
மயக்கம் வரும் தெரியுமா?" கதை சொல்லுவது போ
விவரித்துக் கூறினாள்.

அதுவரை அவள் பேசுவதையெல்லாம் கேட்டு
கொண்டிருந்த மலர்க்கொடி, மெல்லக் கதவைத் தட்
லாவண்யாவை அழைத்தாள்.

லாவண்யா, மலர்க்கொடியின் கையிலிருந்த கா
கோப்பையைக் கண்டு வியப்புடன் அவளை ஏறிட்டாள்.

"மம்மி... உங்களுக்கெப்படி?"

"என் அக்காவைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதா? கா
சாப்பிடாம டிபனைச் சாப்பிடமாட்டாள்னு தெரிஞ்சுதா
கொண்டுவந்தேன்!" என்றாள் மெல்லிய புன்னகையுடன்.

அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த வேதா "வவ்வவ்வே..
ஒழுங்குகாட்டி கோபத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

"இன்னைக்கு - முழுக்க என்கிட்டே பேசமாட்ட
இன்னைக்குப் பூரா.. உங்கம்மாவை நீதான் பார்த்துக்கணு
லாவண்யா!"

"இதை நீங்க சொன்னாதான் செய்வேனா மம்மி? நான் பார்த்துக்கறேன். நீங்க போங்க!" காபி கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டு வேதாவின் எதிரில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

"நீ ஏன் அவள்கிட்டே பேசினே?"

"அவங்க உனக்காக காபி போட்டு எடுத்து வந்திருக்காங்கம்மா! நீ என்னடான்னா... அவங்க மேலே கோபப்படறே?"

"உனக்கொன்றும் தெரியாது. அவள் திருடி. பேய்! அவள்கூட சேர்ந்துக்கிட்டு முரளியும், முகுந்தனும்கூட என்னைத் திட்டறாங்க தெரியுமா?" என்றாள் குழந்தையின் வீம்புடன்.

கணவரின் பெயருள்ள சிறுப்பிள்ளையைக்கூட அந்தப் பெயர் சொல்லி அழைக்கமாட்டாள். அப்படிப்பட்டவள் இன்று அவர் பெயரைச் சொல்லி ஆதங்கப்படுகிறாள்!

அம்மாவின் தலையை வருடி ஒதுக்கிவிட்ட லாவண்யா, "அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது. காபி ஆறிடப்போகுது... குடிச்சிடும்மா!" என்றாள்.

அதை வாங்கி மெல்ல உறிஞ்சிக் குடித்தவள்... டிபன் தட்டை இழுத்து வைத்து... சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

"ஆமா... நீ இன்னைக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகலே?" அவளுக்கு பழைய ஞாபகம். பாடப் புத்தகங்கள் அடங்கிய பையைத் தோளில் மாட்டி ரிக்ஷாவில் அனுப்பி... வண்டி, தெருமுனை தாண்டும்வரை கையசைத்தபடி நின்றிருப்பாள் வேதா.

"நான் இப்ப காலேஜுக்கு போய்க்கிட்டிருக்கேன் அம்மா!"

"காலேஜா? ஏன் அங்கே போறே? அதெல்லாம் தப்பு...
பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போ!"

"காலேஜும் பள்ளிக்கூடம் மாதிரிதான். பெரிய
பள்ளிக்கூடம்! நான் பெரிய பொண்ணா வளர்ந்துட்டே
னில்லையா? அதனால பெரிய பள்ளிக்கூடம் போறேன்
இல்லையா? அதனால் வீ
இன்னைக்குத் தமிழ்ப் புத்தாண்டில்லையா? அதனால் வீ
விட்டாச்சு."

"ஓகோ... அப்படியா? நீ எத்தனாவது படிக்கிறே?"

"டாக்டருக்குப் படிச்சிட்டிருக்கேன் அம்மா! அடுத்த வருட
நான் டாக்டராயிடுவேன் அம்மா!"

"டாக்டர்ன்னா... ஊசி போடுவாங்களே... அந்த டாக்டரா?"

"ம்..."

"அப்ப நீயும் எனக்கு ஊசி போடுவியா?" பயத்தில் கண்க
விரிந்தன.

"சேச்சே!"

"போடாதே என்ன? எனக்கு ஊசின்னா ரொம்
பயம்மாயிருக்கும்! போடுவியா?" நம்பிக்கையின்றி மறுப
கேட்டாள்.

"இல்லேம்மா... நான் போடமாட்டேன்! ஆனா, உன்னை
பழையபடி குணப்படுத்துவேன். அது நிச்சயம்!" என்றவளின்
கண்களில் மறுபடி கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்தது.

"நான்தான் சாப்பிடுறேன்ல? மறுபடி ஏன் அழறே
அழுமூஞ்சி... அழுமூஞ்சி!" கிண்டலாய்ச் சொல்லியப
சாப்பிடுவதில் கவனத்தைச் செலுத்தினாள் வேதா.

3

"கீழ்ப்பாக்கம் மனநல மருத்துவமனை" புத்தம் புதிதாய் வண்ணம் அடிக்கப்பட்டு எழுத்துக்கள் பளீரிட்டன.

வாசல் கதவைக் காவலாளி திறந்துவிட... அம்பது கல்லூரி மாணவர்களைச் சுமந்துகொண்டு அந்தப் பேருந்து உள்ளே சென்றது.

அத்தனை பேரும் மனநல மருத்துவத்திற்குப் படிக்கும் மாணவர்கள். மாணவ, மாணவிகளோடுகூட இரண்டு 'டீன்'களும் வந்திருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் லாவண்யாவும் இருந்தாள்.

பேருந்தைவிட்டு அனைவரும் இறங்கினர். அங்கு காலடி எடுத்து வைத்ததும் காலில் இருந்து தலைவரை சூடுபரவியது லாவண்யாவிற்கு.

நடக்கமுடியாமல் அங்கேயே நின்றுவிட்டாள்.

"ஹேய் அம்மு... என்ன நின்னுட்டே?" தோளில் கை வைத்து அழுத்தியபடி கேட்டான் பிரசாத்.

லாவண்யாவின் சக மாணவன் மட்டுமல்ல... சகலமும் அவனே என்று உரிமை கொண்ட, அவள் நெஞ்சைத் தொட்ட காதலனும்கூட. அவளை அவன் எப்போதும் செல்லமாய் 'அம்மு' என்றுதான் அழைப்பான்.

லாவண்யாவுக்கு அப்போதுதான் உறைத்தது. எல்லோரும் இருபதடி முன்னால் நடந்து சென்றுகொண்டிருக்க... தான் மட்டுமே அதே இடத்தில் நின்றுகொண்டிருப்பது.

"ஓ... சரி" என்றாள் லாவண்யா, சுதாரித்து நடந்தபடி.

"என்னாச்சு அம்மு? அட்டாக் வந்தமாதிரி ஒரே இடத்திலே ரெண்டு நிமிடம் நின்னுட்டே?" வியப்புடன் கேட்டபடி அவளுடன் நடந்தான் பிரசாத்.

என்னவென்று சொல்வாள்? இங்கு காலடி எடுத்து வைத்ததும் என் அம்மாவின் நினைவு வந்துவிட்டது என்றா?

"ஒன்னுமில்லே பிரசாத்!"

"ஊகும்... நான் நம்பமாட்டேன்! ஆனா, உன்னோட 'அட்டாக்'கிற்கான காரணம் என்னன்னு எனக்குத் தெரியுமே!' குறும்புடன் சிரித்தபடி. அவளை ஒட்டி உரசியபடி ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான்.

தூக்கிவாரிப்போட்டது லாவண்யாவுக்கு.

'தெரியுமாமே! எப்படித் தெரியும்?' சட்டென நின்று அவனைப் பார்த்தாள்.

"ஏ... என்ன தெரியும்?"

"நீ அடிக்கடி சொல்லியே! கருப்புநிற ஜீன்சும், இளநீலநி டி - ஷர்ட்டும் உனக்கு சூப்பரா இருக்கும் பிரசாத். இந் உடையில் என் விருப்பப்படி ஒரு நாளைக்கு காலேஜுக் வரணும்னு சொன்னியா, இல்லையா?"

"ஆமா... சொன்னேன்!"

"என் பிரிய சகி ஆசைப்பட்டு, அதை நான் நிறைவேத் லேன்னா... நான் பாவியல்லவா? அதான்... நீ ஆசை பட்டபடி... கடை கடையா ஏறி இறங்கி, தேடிப்பிடிச்சு இந் உடையை வாங்கிப் போட்டுக்கிட்டு வந்தேன். என்னை

இப்படிப் பார்த்ததும்... உன் மனசு சிம்லா, சுவிட்சர்லாந்துக்கெல்லாம் பறந்துபோயிடுச்சு... அப்படித்தானே?"

லாவண்யா அப்போதுதான் அவனை நன்றாகக் கவனித்தாள்.

'அட... ஆமாம்! எப்படி கவனிக்காமல் போனேன்? எனக்காக... என்னைச் சந்தோசப்படுத்த எவ்வளவு சிரத்தை எடுத்திருக்கிறான்? அதை எப்படி கண்டுக்காமல் விட்டேன்? இப்போதும்கூட என் தடுமாற்றத்தை வேறுவிதமாய் அல்லவா கற்பனை செய்துவிட்டான்? இல்லை... உன் அழகும், உடையும் என் சிந்தையைத் தொடவே இல்லை. காலையில் அம்மாவுக்குக் காய்ச்சல் என்பதால்... அவள் நினைவாகவே கல்லூரிக்கு வந்து... எதிலும் கவனம் செலுத்த முடியாமல் திணறி... போதாததற்கு 'செய்முறை வகுப்பு' என்று இந்த மனநல மருத்துவமனைக்கு அழைத்துவந்ததும்... அம்மாவின் நினைவுகள் பீறிட்டு எழுந்த காரணத்தினால்... செயலற்று நின்று போனேன்' என்று உண்மையைச் சொன்னால்... பாவம் அவன் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும்? வேண்டாம். அவன் கற்பனைப்படியே இருக்கட்டும்!'

மெல்லிய புன்னகையுடன் அவனை ஏறிட்டாள். அந்தப் புன்னகையில், 'பரவாயில்லையே... கண்டுபிடிச்சிட்டியே...' என்ற பாவனையைக் கண்டுவிட்ட பிரசாத் உற்சாகமானான்.

"அதுமட்டுமில்ல அம்மு! இன்னொன்னையும் கண்டு பிடிச்சிட்டேன்!"

"இன்னொன்னா? என்ன அது?"

"எல்லாரையும் முன்னால் நடக்கவிட்டுட்டு... நீ இப்படி என் அழகைப் பார்த்து பிரம்மிச்சுப் போய் நின்னதும்... நான்

உன்கிட்டே வந்து... யாருக்கும் தெரியாம... உனக்கொ 'உம்மா' தாணும்னு எதிர்பார்த்ததும்... எனக்குத் தெரியும்!''

''எ...எ...ன்...ன...?'' திகைப்புடன் கேட்டாள்.

''உன் ஆசையை என்னைக்காவது நான் நிராகரி சிருக்கேனா? அதைவிட வேறென்ன வேலை எனக்கு இங்கேயே தாவா? அதோ அந்தப் பெரிய வேப்பமரத்துக்கு பின்னால் போயிடலாமா?'' சீரியசாய் முகத்தை வைத்து கொண்டு இடம் தேடினான் பிரசாத்.

''என்னது?'' அதிர்ச்சியும் கோபமுமாய் இடுப்பில் வைத்தபடி முறைத்தாள்.

''இந்த போஸ்ல இன்னும் கவர்ச்சியா தெரியறே அம்மு நீயும் டாக்டர்தானே? என் மனசு மேலே காதை வைத் கேளேன்... எப்படி எகிறுதுன்னு?'' பிரசாத் இடப்பக்க நெஞ்சி மேல் கைவைத்துக்கொண்டு சிரிக்காமல் பேசினான்.

''பிரசாத்... இது ரொம்ப அதிகப்படி! உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு? ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசறே மத்தவங்க காதிலே விழுந்து தொலைச்சா என்னாகிறது?''

''அதப்பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லே! உன்னைப் பார்த்த மனசு தடுமாறுதே டார்லிங்!''

''இப்படியே பேசிட்டிருந்தா... உன்னை இதே மருத்து மனையிலே விட்டுட்டுப் போகவேண்டிய நிலைமைதா வரும்!''

''நீ இருக்கும் இடம்தான் எனக்கு சொர்க்கம் அம்மு உனக்காக நான் எங்கு வேண்டுமானாலும் வாசம் செய்வே கண்ணே!'' புராண காலத்து வசனத்தை எடுத்துவிட்டான்.

''அப்ப... அப்ப... என்னையும் பைத்தியம்ங்கிறியா?''

''அப்ப மட்டுமில்லே கண்ணே! எப்பவும்தான்! நான் பைத்தியமென்றால்... என்னைக் காதலிக்கிற நீயும் பைத்தியம் தானே?''

''ஊகூம்... நீ சரிப்பட்டு வரமாட்டே! யோசிக்கணும்!''

''என்ன அன்பே?''

''இப்படியொரு ஆசை இனிமேலும் தொடர்ந்து காதலிக்கணுமான்னு!''

''அடிப்பாவி... என்னை அம்போன்னு கைவிட்றாதே... காலேஜ்ல காலடி எடுத்துவைச்ச காலத்திலேர்ந்து... காதல்ல உருகிட்டிருக்கேன்! அம்முவே சரணம்னு சரணாகதி அடைஞ்சாச்சு. இப்ப போய் நெஞ்சை அடைக்கிறா மாதிரி பேசறியே... இது நியாயமா?''

முன்னால் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த 'டீன்' இவர்களை திரும்பிப் பார்த்து, ''பிரசாத்'' என்றார்.

திடுக்கிட்ட பிரசாத், ''சார்...!'' என்றபடி ஒழுங்குப் பிள்ளையாய் அவரை நோக்கி விரைவாய் நடந்தான்.

அவனின் காதல் சில்மிஷங்களால் மனபாரம் குறைந்தவளாய் வாய்விட்டுச் சிரித்தபடி அவன் பின்னே நடந்தாள் லாவண்யா!

பயப்படாத மனிதன் உண்டு. ஆனால், வெட்கப்படாத மனிதன் கிடையாது என்பது இந்த இடத்திற்குப் பொருந்தாத ஒன்று.

புதுமனிதர்களை ஒரு சேரக் கண்டதும் பயந்து நடுங்கி... எதிரில் வந்த நோயாளிகளை எல்லாம் விலக்கித் தள்ளிவிட்டு ஓடினான் முப்பது வயது இளைஞன் ஒருவன்.

''என்னைப் பொண்ணு பார்க்க வந்தீங்களா? இந்த... பேருமா? இதிலே யார் மாப்பிள்ளை? நீயா? நீயா? நீ... நாற்பத்தைந்து வயதுடைய பெண்மணி, வந்தி... மாணவர்களை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கேள்வி... துளைத்தெடுத்தாள்.

பத்தே வயது நிரம்பிய சிறுவன், ஜன்னலருகே வெறி... பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். அழகாய் இருந்தான். அவ... பார்த்த லாவண்யாவிற்கு வியப்பு தாங்கவில்லை.

'இந்தப் பையனா? இந்தக் குழந்தையுமா மனநோய... கடவுளே!' நம்பமாட்டாமல் அவன் கன்னத்தை அ... வருடினாள்.

அவ்வளவுதான். வீரிட்டு அலறினான்.

''சித்தி... வேணாம் சித்தி... அடிக்காதீங்க சித்... அடிக்காதீங்க...!'' மூலையில் உட்கார்ந்து முகத்தை மூ... காலில் பொத்திக்கொண்டு அழுதவனின் உடல் பயத்... நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

புரிந்தது! சித்தியின் கொடுமையால் மனம் பேத... திருக்கிறது. அனைவருக்கும் மனசு வலித்தது.

அதைவிட, கண்ணில் பட்ட இன்னொரு காட்சி நெஞ்... பதைபதைக்க வைத்தது.

நாற்பது வயதைக் கடந்த பெண்ணொருத்தி... கூச்சமி... ஒரு பொம்மையை மடியில் கிடத்தி... ரவிக்கையை வில... பாலூட்டிக் கொண்டிருந்த காட்சி...

'கடவுளே இதென்ன கொடுமை?' என்றலறியது ஆன்ம...

பச்சை நிற உடையணிந்து வந்த இரண்டு மூன்... வார்டர்களின் கையில் பிரம்பு இருந்தது.

''ம்... எல்லாரும் அறைக்குள்ளே ஓடுங்க... ம்... சீக்கிரம்... ஏய்... கல்யாண பைத்தியம்... என்ன அங்கே பராக்கு பார்த்திட்டிருக்கே? ஓடு!'' அந்தப் பெண்மணி அருகே தரையில் ஓங்கி பிரம்பால் அடிக்க... விலகியிருந்த சேலையைக் கூடச் சரிப்படுத்தாமல் ஓடினாள்.

அந்தச் சூழ்நிலையைப் பார்க்கப் பார்க்க... இதயம் இரண்டாய்ப் பிளந்துவிடும் போலிருந்தது லாவண்யாவிற்கு.

'இங்குதானே... இந்தக் கூட்டத்தில் ஒருத்தியாய்தானே... என்னைப் பெற்றவளும் ஒரு மாதம் வாழ்ந்தாள்! அவளும் இப்படித்தானே மற்றவர்களின் கேள்விப் பார்வைக்கு ஆளாகி இருப்பாள்?' நினைத்தமாத்திரத்தில் கட்டறுத்துக்கொண்டு பீறிட்டு வெளிப்பட்டது கண்ணீர்.

அதற்குமேல் அவளால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறினாள்.

கடற்கரையோரம் அமைந்திருந்த அந்த உணவகத்தில் காற்று இதமாய் உடலைத் தடவியது.

ஒதுங்கியிருந்த மேசையில் எதிரும் புதிருமாய் அமர்ந்திருந்தனர் பிரசாத்தும், லாவண்யாவும்.

பிரசாத் இரு கைகளையும் கன்னத்தில் தாங்கிக்கொண்டு லாவண்யாவையே இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வையின் வீச்சினைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள்.

''ஏய்... என்னாச்சு உனக்கு?''

''எனக்கா? எனக்கென்ன? ஒன்னுமில்லையே!'' என்றாள் லாவண்யா... அப்போதும் அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்கும் தைரியமின்றி.

"இருக்கு!"

"......"

"மருத்துவமனையில் இருந்த நீ ஏன் ஓடிவந்துட்டே?"

"லேசா தலைவலி... அதனால..."

"அம்மு... நீயும் நானும் மருத்துவக் கல்லூரியி படிப்பவர்கள். இந்தாம் வகுப்புப் பிள்ளைகளில்லே இப்படியெல்லாம் தத்துபித்துன்னு உளர்றதை நா நம்பணுமா?"

"நான்தான் ஒண்ணுமில்லேன்னு சொல்றேனே பிரசா அப்புறமும் ஏன் என்னை இப்படி 'இம்சை' பண்றே?"

"நீ என்னோட அம்மு! உன்னோட சுக துக்கத்துல எனக்கு பங்கிருக்கு. நீ மட்டும் தனியா வேதனைப்பட்டுக்கிட் இருக்கறதை பார்த்தும் நான் சும்மா இருந்தா... காதல மட்டுமில்லே... மனுஷனாகவும் இருக்க எனக்குத் தகு யில்லே! சொல்லுடா... உன் மனசை அழுத்தி வேதனை படுத்திட்டு இருக்கிற விசயம் எது?" வற்புறுத்திக் கேட்டான்

"......"

"நீ சொல்லமாட்டே! எனக்குத் தெரியும். நா சொல்லட்டுமா?"

"பி...ர...சா...த்!" அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்தாள்.

"எனக்கு உன்னைப் பத்தி மட்டுமில்லே... உ குடும்பத்தைப்பத்தியும் நல்லாவே தெரியும். நான் உன்னை வெறுத்திடுவேனோங்கற பயத்துல... உன்னைப் பெத்த அம்ம ஒரு மனநோயாளிங்கறதை என்கிட்டே சொல்லா மறைச்சிட்டே!"

"என்னைப்பத்தி நீ புரிஞ்சுக்கிட்டது அவ்வளவுதானா அம்மு? வியாதிகளை குணப்படுத்தி மக்களைக் காப்பாத்தற தொழிலுக்காகப் படிக்கறவங்க நாம! மனிதாபிமானத்தோட இந்தப் பிரச்சினையை அணுகப் பார்ப்பேனே தவிர... 'அடடா... உன் அம்மா ஒரு பைத்தியக்காரியா? அப்புறம் எப்படி உன்னை என்மனைவியா ஆக்கிக்க முடியும்? அது என் குடும்ப கவுரவத்துக்கே அசிங்கம்' னு வசனம் பேசற கேடுகெட்ட மனுஷனில்லே அம்மு. இனியாவது என்னைப் புரிஞ்சுக்க!"

அவன் பேசப்பேச... வேதனைகள் விம்மலாய் இளகி, உருகி கரைந்து வெளிப்பட... அவன் கைகளைப் பற்றி முகத்தில் வைத்துக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள் லாவண்யா.

4

பிரசாத் அவள் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு ஆறுதலுடன் அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

"அம்மு... எல்லாரும் பார்க்கிறாங்க பார்...!"

லாவண்யா தன்னை மிகச் சிரமப்பட்டு கட்டுப்படுத்தி இயல்பிற்கு வந்தாள்.

பிரசாந்தைக் காதலுடன் ஏறிட்டாள்.

பிரசாத் - அழகான இளைஞன் நான்கைந்து கார்களில் மாறி மாறி வலம் வரும் பணக்காரன். அப்பாவும், அம்மாவும் டாக்டர்கள் இலண்டனில் இருக்கிறார்கள். மேற்கத்திய கலாச்சாரம் பிடிக்காமல் தாய்நாட்டுக் காற்றை சுவாசிக்க வந்துவிட்டான்.

[illegible]

''இந்த வேலையெல்லாம் நீ செய்யக்கூடாதுன்னு எத்தனைமுறை சொல்லி இருக்கிறேன். இதை நான் செய்[illegible] மாட்டேனா? நான் வரலேன்னா இந்நேரம் உனக்கு அடிபட்டு இரத்தம் கொட்டி இருக்கும்'' என்றார் படபடப்புடன்.

''எனக்குத்தான் ஒண்ணும் ஆகலையே... அப்புறம் ஏங் வருத்தப்படறீங்க?'' கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டே சொன்னாள்.

''உனக்கு ஒரு சின்ன அடி பட்டாக்கூட என்னால தாங்கிக்க முடியாது மலர்!'' என்றபடி அவளை இழுத்துத் தன் நெஞ்சில் சாய்த்துக் கொண்டார்.

[illegible]

''அப்பாடா...'' என்று நிம்மதியாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

''இங்கே பார் மலர்... இனி இந்த வேலையெல்லாம் நீ செய்யக்கூடாது. நான் இன்னைக்கே புதுசா ஒரு 'வாக்கும் க்ளீனர்' வாங்கிட்டு வந்திடறேன்''

''அதான் ஏற்கனவே ஒண்ணு இருக்கே! அதைச் சரிபண்ணி பயன்படுத்திக்கலாம். வீண் செலவு எதுக்குங்க?''

''ஏற்கனவே நாலஞ்சுமுறை சரிபண்ணியாச்சு. ஆனாலும் அடிக்கடி மக்கர் பண்ணுது. சரி பண்றதுக்குச் செலவு பண்றதைவிட புதுசா ஒண்ணை வாங்கிடறது எவ்வளவோ மேல். எனக்கொரு தம்ளர் காபி வேணுமே!''

''காலையிலே கொடுக்கற கோட்டா முடிஞ்சுபோச்சு. நீங்க அதிகமாக காபி சாப்பிடக்கூடாதுன்னு டாக்டர் சொல்லி இருக்கார். அதனால காபி கிடையாது!''

"பிளீஸ்டா... என் செல்லமில்லே... ஒரே ஒரு [illegible] காபிதான். பிளீஸ்" என்றபடி அவளே எதிர்பார்க்காத [illegible] கணத்தில் அவள் கன்னத்தில் பச்சக்கென்று முத்தமிட்[டார்] முரளிதரன்.

திகைத்துப்போன மலர்க்கொடியின் முகம் வெட்கத்[தில்] அந்திச் சூரியனாய் மாறியது.

"என்னங்க இது? பிள்ளைங்க யாரும் வீட்லே இல்லே[ன்னு] தெரியுமா?"

"இந்த மாதிரி டிப்ஸ் கொடுத்தாதான் நான் கேட்கறதை நீ தருவேன்னு எனக்குத் தெரியும்!" என்றார் அவளை [illegible] [illegible]படி.

"ச்சீ..." அவர் மார்பில் செல்லமாய்க் குத்திவிட்[டு] சமையலறை நோக்கிச் சென்றாள் மலர்க்கொடி.

இவர்கள் காதல் விளையாட்டைத் தன் அறை ஜன்[னல்] வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேதாவின் முகம் மாறி[யது].

"முரளி..."

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார் முரளிதரன்.

வேதா நாணிக்கோணியபடி நின்றிருந்தாள். குளிப்பதற்[காக] உடம்பெங்கும் எண்ணெய் தேய்த்துவிட்டிருந்[தாள்] மலர்க்கொடி.

"என்ன வேதா?" அன்புடன் வினவினார்.

"எனக்கு..."

"சொல்லும்மா... என்ன வேணும்?"

"தரணும்!"

"என்ன வேணும்னு சொல்லு. உனக்கு வாங்கித்தராம வேற யாருக்கு வாங்கித் தரப்போறேன். வேணுமா?"

வேதா வெட்கத்தில் தலைகவிழ்ந்தாள்.

முரளிதரன் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

"என்ன வேதா சின்னக்குழந்தை மாதிரி வெட்கப்படறே?"

"நான் ஒண்ணும் சின்னக்குழந்தை இல்லே... சேலை கட்டியிருக்கேன். தெரியலே" சட்டென கோபம் வந்தது.

"இல்லை... இல்லை... தெரியாம சொல்லிட்டேன். நீ சின்னக் குழந்தை இல்லே... போதுமா? இப்ப சொல்லு என்ன வேணும்?"

"எனக்கு... எனக்கு..."

"ம்... சொல்லு...!"

"மலர்க்கொடிக்கு முத்தம் கொடுத்தேயில்லே... அதே மாதிரி எனக்கும் இங்கே முத்தம் தரணும்!"

இப்படியொரு வேண்டுகோளை எதிர்பார்க்காத முரளி தரனும், காபி எடுத்துக்கொண்டு வந்த மலர்க்கொடியும் திகைத்தனர்.

"வேதா... என்ன இது?"

"ஏன் தரமாட்டியா? அந்த மலருக்கு மட்டும் கொடுத்தே?" ஆக்ரோஷமாகக் கேட்டாள்.

"வேதா இப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது. முதல்ல போய் குளி! மலர் இவளை அழைச்சிட்டுப் போ!"

"முரளி... நீ இப்ப முத்தம் தரலேன்னா... நான் குளிக்கமாட்டேன்!" என்றாள் பிடிவாதமாக.

மலர்க்கொடி கணவரைச் சங்கடத்துடன் பார்த்தாள்.

'கொடுத்துங்களேன்' என்பதுபோல.

அலுவலகம் புறப்படத் தயாராய் உடுத்திக் கொண்[illegible] கையில்... உடல் முழுக்க எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்[illegible] 'முத்தம் கொடு' என்றால்... எப்படி கொடுப்பது? உட[illegible] எண்ணெய் பட்டுவிடாதா?

"நீ முதலில் போய் குளி வேதா! நான் பிறகு தர்றேன்."

"முடியாது... எனக்கு இப்பவே வேணும்!"

"அக்கா... பிடிவாதம் பிடிக்காதே! முதல்ல குளிக்க [illegible]" வேதாவின் அருகில் வந்து அவளை கையைப் பற்றி இழுத்[illegible] மலர்க்கொடி.

அவ்வளவுதான்! அவள் கோபமெல்லாம் மலர்க்கொடியின் பக்கம் திரும்பியது.

'இந்த முரளிக்கு என்னைக் கண்டாலே பிடிப்பதில்[illegible] இவளைத்தான் பிடிக்கிறது. இவளுக்கு மட்டும் முத்[illegible] தருகிறான். எல்லாம் இவளால்தான்!'

மறுகணம் அவள் கையை உதறிவிட்டு பளாரென[illegible] கன்னத்தில் அறைந்தாள். அவள் அறைந்த வேகத்தி[illegible] மலர்க்கொடியின் கையிலிருந்த காபி கோப்பை சிதறி அவ[illegible] முகத்திலேயே பட்டுவிட... நெருப்பு பட்டுவிட்ட எரிச்சலி[illegible] அலறிவிட்டாள் மலர்க்கொடி.

அந்த அலறலில் மிரண்டு பின்வாங்கினாள் வேதா.

முரளிதரன் கோபத்தின் உச்சிக்கே போய்... வேதாவின் முடியைக் கொத்தாய்ப் பற்றிக் கன்னத்தில் மாறி மாறி அடித்தார்.

"சனியனே... உன்னால நான் பட்ட அவமானங்கள் போதாதென்று இன்னமும் நிம்மதியில்லாமல் பிரச்சினை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாயே! ஏன் இப்படி பண்றே? போடறதைத் தின்னுட்டு மூலையிலே முடங்கிக்கிடக்காம எதுக்குடி எங்க உயிரை வாங்கிட்டிருக்கே? பாவம் மலர். எப்படி துடிச்சிட்டிருக்கா பார்! போ... என் கண்முன்னாலே நிக்காதே போ!" அவள் தோளைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு விட்டு மலர்க்கொடியின் அருகில் ஓடினார்.

"மலர்... மலர்... என்னம்மா ஆச்சு?" அவளைத் தன் நெஞ்சில் சாய்த்துக் கொண்டு பதற்றத்துடன் ஆராய்ந்தார்.

வேதா அவர்களை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

நல்லவேளை... முகத்தில் கொப்புளம் ஏதும் வரவில்லை. சிவந்து எரிச்சலைத்தான் ஏற்படுத்தி இருந்தது. டாக்டர் கொடுத்த மருந்தை முகம் முழுக்கப் பூசியிருந்தாள் மலர்க்கொடி.

"ஏம்மா... அதோட குணம்தான் உனக்குத் தெரியுமே... நீயாவது கவனமாய் இருந்திருக்கக்கூடாதா?" முகுந்தன், மலர்க்கொடியிடம் அக்கறையும், ஆதங்கமுமாய் கேட்டான்.

"முகுந்தன்... வார்த்தையை அளந்து பேசு! அம்மாவைப் போய் அது இதுங்கறே? அவங்க என்ன ஆடா, மாடா? படிச்சவன் பேசற பேச்சா இது?" என்றாள் லாவண்யா கோபமாக.

"ஆடு மாடுகூட இப்படிப் பண்ணாது. அதைவிட மோசமா இல்லே நடந்துக்குது! பழையபடி கையிலே இருக்கிறதை எல்லாம் தூக்கி எறிய ஆரம்பிச்சாச்சு. வீட்லயே வைச்சு வைத்தியம் பார்த்தா சரிப்படாது. அவ்வளவுதான் நான்

சொல்லுவேன்!'' என்றவளை அதிர்ச்சியோடு பா[...]
லாவண்யா.

''சேனா... அம்மாவை இந்த வீட்டைவிட்டு வெளி[...] கொண்டுபோ... நான் அனுமதிக்கமாட்டேன்'' என்று [...] லாவண்யா.

5

முரளிதரனும், மலர்க்கொடியும், முருகேசனும் [...] திரும்பிப் பார்த்தனர்.

''லாவண்யா... ஏம்மா பதறிப்போகுறே? அக்கா[...] பார்த்துக்கறதைவிட வேறெதுவும் எனக்கு முக்கியமில்லே[...] அக்கா எப்பவும் நம்மகூடதான் இருக்கணும். அ[...] என்னோட முடிவு!'' என்று அழுத்திச் சொன்ன[...] முருகேசனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, மறுபடி இவ[...] திரும்பி, ''அக்கா காலையிலேர்ந்தே ஒண்ணும் சாப்பி[...] கொடுத்தாலும் வேணாங்கறாங்க. கொண்டுபோய் கொ[...] லாவண்யா!'' சாப்பாட்டுத் தட்டை அவளிடம் நீட்டின[...] மலர்க்கொடி.

லாவண்யா தட்டை வாங்கிக்கொண்டு அம்மாவி[...] அறைக்குள் சென்றாள்.

கட்டிலில் குப்புறக் கவிழ்ந்து படுத்திருந்தாள் வேதா.

அவள் அருகில் சென்றமர்ந்த லாவண்யா, அம்மாவி[...] தோளில் கைவைத்தாள்.

''அம்மா!''

முகத்தை மட்டும் திருப்பி இவளைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடி [...]திருப்பிக்கொண்டாள்.

அழுதிருப்பாள் போலும். முகம் உப்பிப்போய் இருந்தது. [...] கசிய அம்மாவின் தலையைக் கோதிவிட்டாள்.

''அம்மா... நீ காலையிலேர்ந்து ஒண்ணுமே சாப்பிடலை [...]மே... பட்டினி கிடந்தா உடம்பு என்னத்துக்காகும்? சாப்பிடும்மா!''

''......''

''நீயே தப்பைப் பண்ணிட்டு... நீயே கோவிச்சுக்கறே! ஏம்மா இப்படியெல்லாம் பண்றே?''

வேதா, தலைதூக்கி மகளைப் பார்த்தாள்.

''பாவம்மா [...] முகமெல்லாம் வீங்கிப் போயிருக்க. [...] தெரியுமா? எந்திரிம்மா... இதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்க. [...] ஊட்டிவிடறேன்'' சாதத்தைப் பிசைந்தாள்.

அடுத்த கணம்... சாப்பாட்டுத் தட்டைப் பிடுங்கி [...]சியெறிந்தாள். அறையெங்கும் சோறு சிதறியது. தட்டு [...]ங்காரமாய்ச் சப்தமெழுப்பி... வட்டமிட்டு அடங்கியது.

மருட்சியுடன் அம்மாவைப் பார்த்தாள் லாவண்யா.

வேதாவின் முகத்தில் ஆக்ரோஷம் அப்பிக் கிடந்தது.

''போ... போயிடு... இங்கேர்ந்து போயிடு...''

''அம்மா...!''

''வெளியே போயிடு...''

''ஏம்மா இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கறே?''

''போயிடு'' திரும்பத் திரும்ப அதையே சொ...
கொண்டிருந்தாள்.

சத்தம் கேட்டு அனைவரும் அங்கு வந்தனர்.

முரளிதரன், லாவண்யாவின் கைப்பற்றி இழுத்தா...

''வா லாவண்யா! இவள் பட்டினி கிடக்கட்டும். ... காய்ஞ்சா தன்னாலே தன் தவறு புரியும். இவள்கிட்டே எ... சொல்லிப் புரியவைக்க முடியாது. வா போக... உங்களையும்தான்... வாங்க வெளியே'' மற்றவர்களை... அழைக்க... அனைவரும் அந்த அறையை வி... வெளியேறினர்.

வேதாவின் உதடுகள் துடிக்க... அழுகைக்குத் தயாரா...

கன்னத்தில் எதுவோ ஊர்வது போலிருக்க... சட்டெ... கண்களைத் திறந்தாள் மலர்க்கொடி.

திறந்த கண்கள் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தன. காரணம்... அரு... அமர்ந்த இவள் கன்னத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்த... வேதா!

கவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். இரவு 12-25 எ... காட்டியது.

'இந்நேரத்தில் இவளெங்கே இங்கே?'

''அக்கா!''

''வலிக்குதா?''

''அக்கா!''

''நான் உன்னை அடிச்சிட்டேன் மலர்! என்னை... என்னை... மன்னிச்சிடு...''

''என்ன பேசறேக்கா? நான் உன்னை மன்னிக்கிறதா?''

''உனக்கும் என்மேல் கோபமா?''

''சேச்சே!'' என்றபடி கண்கள் கலங்க அக்காவைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

''முரளி எங்கே?''

''இங்கே காற்று வரலேன்னு மொட்டைமாடியிலே தூங்கப்போயிட்டார்!''

''நீயே சொல்லு! நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன்? அப்பல்லாம் முரளி எனக்கு எவனோ முத்தம் தருவான் தெரியுமா? இப்ப தர்றதே இல்லே. அவனுக்கு என்னைப் பிடிக்கவேயில்லே. ஆனா, எனக்கு அவனைப் பிடிக்கும். உனக்கு முத்தம் தந்ததை நானே பார்த்தேன். எனக்கும் 'தா'ன்னு கேட்டேன். கொடுக்கவேண்டியதுதானே? அதான் சொன்னேனே... அவனுக்கு என்னைப் பிடிக்கவேயில்லே!''

மலர்க்கொடி மனம் நெகிழ அக்காவைப் பார்த்தாள்.

''அக்கா... அவரை பேர் சொல்லியோ, மரியாதை குறைவாகவோ பேசக்கூடாது! அது தப்பு!''

''நான் அப்படித்தான் பேசுவேன். அவனும் என்னை வாடி போடின்னுதானே பேசறான்... நான் பேசினா மட்டும் தப்பா? அவனுக்குத்தான் என்னைப் பிடிக்கவே இல்லையே!''

''அத்தானுக்கு உன்னைப் பிடிக்கலேன்னு யார் சொன்னது? நீயின்னா... அவருக்கு உயிர். உனக்காக அவர் எவ்வளவு வேதனைப்படறார்னு எனக்குத்தான் தெரியும்!''

''மலர்...''

"என்ன அக்கா?"

"காலையிலேயிருந்து ஒன்னுமே சாப்பிடலையா? [illegible] ரொம்ப பசிக்குது சாப்பிட ஏதாவது தாயேன்!"

ஓவென்று அழவேண்டும் போலிருந்தது மலர்க்கொடி[illegible]

"அக்கா... இது உன் வீடு... உன் சாப்பாடு... நீ [illegible] கெஞ்சணுமா? கடவுள் உன்னை இந்தளவு சோதிக்க[illegible] அக்கா!"

"சாப்பாட்டுல தண்ணி ஊத்திட்டேன். அந்த [illegible] பொறுத்துக்க... உப்புமா கிண்டித் தர்றேன்... என்ன?" [illegible] கட்டிலை விட்டு இறங்கி வெளியேற முற்பட்ட[illegible] கைப்பிடித்து இழுத்தாள் வேதா.

"நான் அடிச்சது வலிக்குதா மலர்?"

"இல்லேக்கா! நீ படற வேதனையைவிட வேறு[illegible] வேதனையும் பெரிசில்லேக்கா! இங்கேயே இரு... இ[illegible] வந்துட்டேன்!" துளிர்த்த கண்ணீரை நாசூக்காய்த் துடைத்[illegible] சமையலறை நோக்கிச் சென்றாள் மலர்க்கொடி.

முரளிதரன் மத்திய அரசுப் பணியில் இருப்பவர். அ[illegible] ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் அவர் மட்டுமின்[illegible] லாவண்யாவும், முகுந்தனும்கூட வீட்டில் இருந்தனர்.

விடுமுறை நாள் என்பதால் அனைவரிடமும் சோம்ப[illegible] குடிகொள்ள... காலை உணவுகூடச் சாப்பிடத் தோன்றாம[illegible] ஒன்றாய்க் கூடி வம்பளந்துகொண்டிருந்தனர்.

"டிபன் ரெடியாயிடுச்சுங்க... எல்லாரும் குளிச்சிட்டு ஒண்ணா உட்கார்ந்தீங்கன்னா எனக்கு சவுகர்யம்" என்றாள் மலர்க்கொடி. அவள் கையில் வேதாவுக்குக் கொண்டு செல்லவேண்டிய டிபன் இருந்தது.

"இன்னைக்கு ஒருநாளாவது இந்தத் தண்டனையிலே இருந்து தப்பிக்கணும்னு நினைக்கிறோம். விட்டுடேன் மலர். எங்களைப் பார்த்தா பரிதாபமா தெரியலையா உனக்கு?" முகத்தைப் பாவமாக வைத்துக்கொண்டு சொன்னார் முரளிதரன்.

முகுந்தனும், லாவண்யாவும் கொல்லென்று சிரித்தனர்.

"அப்படியா சங்கதி? என் சமையல் உங்களுக்கு நஞ்சாய்த் தெரிகிறதா? இனி, இந்த வீட்டில் அக்காவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் சமைக்கப்போவதில்லை. பார்க்கிறேன்... எப்படி சாப்பிடப் போகிறீர்கள் என்று! அம்மாடி லாவண்யா... சமையல்கட்டு இனி உன் பொறுப்பு! உங்கப்பாவுக்கும், அண்ணனுக்கும் நீயே சமைத்துப் போடு!" என்றாள் பொய்க் கோபத்துடன்.

"ஐயோ... இவளோட சமையலா? சாம்பார், மருந்தைப் போல, பொரியல், மாத்திரைகளைப் போல அல்லவா சமைப்பாள்? உவ்வே... அதைவிட உங்கள் சமையலே தேவலைம்மா... நான் உங்க கட்சிக்கே வந்திடறேன்" என்றான் முகுந்தன்.

"பாருங்கப்பா இவனை!" சிணுங்கினாள் லாவண்யா.

"முகுந்தன் அதிகப்பிரசங்கிதான்! ஆனா, சிலசமயம் அவன் தன்னையும் மீறி உண்மையைப் பேசிடுறான் என்கிறதை மறுக்க முடியாது, மலர், நானும் பழையபடி உன் கட்சியிலேயே சேர்ந்திடறேன்!" என்று முரளிதரனும் ஜகா வாங்க...

லாவண்யா இன்னும் சிணுங்கினாள்.

மலர்க்கொடி சிரித்தபடி வேதாவின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். இவள் வருகைக்காகவே காத்திருந்தவளை

போல் மலர்க்கொடியைப் பார்த்ததும் சிரித்து, "வா... [illegible]" என்றாள்.

"சாப்பிடுங்க" என்றபடி உணவு வகைகளை [illegible] இருந்து எடுத்து தட்டில் வைத்தாள்.

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும்... அவங்கள்லாம் [illegible] சிரிக்கிறாங்க?"

"சும்மாதான் ஜாலியா பேசிச் சிரிக்கிறாங்க!"

"எனக்கும் அவங்களோட பேசிச் சிரிக்கணும் போலிருக்கு... நானும் அங்கே வர்றேனே!" என்று கெஞ்சினாள் வேதா.

மலர்க்கொடி அவளைப் பரிதாபமாய்ப் பார்த்தாள்.

தொட்டு தாலிகட்டிய கணவன்; சுமந்து பெற்ற தொப்புள் [illegible] கொடி உறவுகள்; இவர்களிடம் சிரித்துப் பேச என்னிடம் அனுமதி கேட்கிறாள். என்ன அநியாயம் இது? அனைத்து [illegible] அநியாயம்... அவள் அறையைவிட்டு வெளியே வரக்கூடாது என்று பெற்ற மகனே தடை உத்தரவு போட்டிருப்பது!" "அக்கா [illegible] உனக்குச் சாதகமான பதில் சொல்லமுடியாத நிலைமையில் நான் இருக்கிறேன். என்னை மன்னிச்சிடுக்கா!"

"மலர்... எனக்கு இங்கே தனியா இருக்க ரொம்ப பயமா இருக்கு நான் அங்கே வந்திடறேனே..."

"என்னங்க... இதோ வந்துட்டேன்!" அக்கா... "அவர் கூப்பிடறார்... நான் போயிட்டு வந்துடறேன். நீ சாப்பிடு" என்று சாமர்த்தியமாய் அறையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

வாசலில் அழைப்புமணி அலறும் சத்தம் கேட்டது. ஓடிப்போய்க் கதவைத் திறந்த லாவண்யா மகிழ்ச்சியில் கூச்சலிட்டாள்.

"சவுந்தர்யா... என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! வாங்க அத்தான்!"

சவுந்தர்யாவும், அவள் கணவன் கணேசும் புன்னகை பூசிய முகத்துடன் நின்றிருந்தனர்.

அதற்குள் முரளிதரனும் வந்துவிட்டான்.

"வாங்க மாப்பிள்ளை... வாம்மா!"

"அடடே... வாங்க மாப்பிள்ளை" சமையலறைக் குள்ளிருந்து விரைந்து வந்து வரவேற்றாள் மலர்க்கொடி.

"மாமா எப்படியிருக்கீங்க?"

"நல்லாயிருக்கேன் மாப்பிள்ளே. நீங்க?"

"ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கோம்" என்ற கணேஷ், சவுந்தர்யாவைக் குறுகுறுவென பார்த்துவிட்டுக் கண்ணடித் தான்.

சவுந்தர்யாவின் முகம் குப்பெனச் சிவந்தது.

அதைக் கவனித்துவிட்ட லாவண்யா, கணேசின் அருகில் வந்தாள்.

"அத்தான்...!"

"என்ன லாவண்யா?"

"நீங்க சாதாரணமா ஒரு பண்டிகைக்குக்கூட சவுந்தர்யாவை இங்கே அழைச்சிட்டு வரமாட்டீங்க. அப்படிப்பட்டவர் ஒரு சாதாரண ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வந்திருக்கீங்கன்னா நிச்சயம் காரணமில்லாம இருக்காது!"

சவுந்தர்யாவும், கணேசும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"லாவண்யா... அதிகப்பிரசங்கித்தனமா [illegible]" அதட்டினார் [illegible].

"இல்லேப்பா... நான் உறுதியாக சொல்றேன் [illegible] இன்னைக்குப் பால்போளி செஞ்சிருக்காங்கல்லே [illegible] இப்ப காரணம் கிடைக்கப்போகுது. அத்தான் [illegible] நமக்கெல்லாம் இனிப்பான செய்தி சொல்லப் [illegible] பாருங்க!"

"எங்க மாப்பிள்ளை [illegible]"

அதை ஆமோதித்துச் சிரித்தபடி, "என் லாவண்யா [illegible] இவ்வளவு சொல்லிட்டே... அந்த இனிப்பான [illegible] என்னன்னு நீயே கண்டுபிடிச்சி சொல்லிடேன்" என[illegible] கணேஷ்.

"ஏன்... முடியாதா என்ன?" என்றவள் சட[illegible] சவுந்தர்யாவின் இடக்கை மணிக்கட்டைப் பற்றினாள்.

அனைவரும் அவள் செய்கையை விசித்திரமாய் நோ[illegible] சில கணங்கள் கழித்து, கணேசின் கையைப் பற்றிக் குலுக்[illegible] லாவண்யா.

"வாழ்த்துக்கள் அத்தான்... நீங்க அப்பாவாகப் போறீ[illegible]" என்றாள்.

"என்ன லாவண்யா... மாப்பிள்ளையோட நாடியைப் பி[illegible] சொல்றே?" என்று கேட்டாள் மலர்க்கொடி.

"சவுந்தர்யாவோட நாடித்துடிப்புக்குக் காரணமே அத்தா[illegible] தானே!"

"எங்க மாப்பிள்ளே... இவள் சொல்றது..."

[illegible]

"இந்த விசயத்தை உங்கம்மாகிட்டே சொல்லி... காலை [illegible] ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்க சவுந்தர்யா!"

"எதுக்கும்மா? சொன்னா மட்டும் அவங்களுக்குப் புரியவா போகுது? தவிர, ரொம்ப நாள் கழிச்சு என்னைப் பார்க்கிறதால் கட்டிப்பிடிச்சு தக்கிடுவாங்க. அதனால [illegible] ஆயிடுச்சின்னா...?"

"என்னம்மா... ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசறே?"

"அவள் சரியாதான் பேசறா அத்தை! அதுமட்டுமில்லே... இன்னொரு முக்கியமான விசயத்தையும் இப்பவே சொல்லிடணும்னு நினைக்கிறேன். இது உங்க வீட்டுக்கு மட்டுமல்ல... எங்க வீட்டுக்கும் முதல் பேரக் குழந்தை! அது நல்லபடி பிறக்கணுமேன்னு எங்க வீட்டுலே அம்மா, அப்பா ரொம்ப கவலைப்படறாங்க. அதனால... ஒரு பைத்தியம் இருக்கிற இந்த வீட்டுலே சவுந்தர்யாவோட தலைப்பிரசவம் நடக்கிறதை யாரும் விரும்பலே. வளைகாப்பு முதல் எல்லாமே எங்க வீட்டுலேயே நடக்கட்டும்... நடக்கணும்... நடக்கும்!" என்றான் தீர்மானமான குரலில் கணேஷ்.

சவுந்தர்யா தவிர... அவன் சொல்வதைக் கேட்டு அனைவரும் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள்.

6

"அம்மா... நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கா? [illegible] நம்ம வீட்டுக்கு என்னோட வேலை பார்க்கிற [illegible] சாப்பிட வர்றாங்க. அவங்ககிட்டே உங்களோட சமையல் பத்தி ஆகா ஓகோன்னு சொல்லியிருக்கேன். [illegible] வர்றவங்க மூக்குமேலே விரலை வைக்கிற மாதிரி [illegible] சமைக்கணும்!" என்றான் முகுந்தன்.

மலர்க்கொடி தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டாள்.

"எப்பா... என் சமையல்தான் நல்ல மாதிரி இருக்[illegible] அதைப் சாப்பிடறதே பெரிய தண்டனையாச்சே நீதான் [illegible] தண்டனையை அனுபவிச்சிட்டிருக்கேன்னா... பாவம் [illegible] நண்பர்களுக்கு வேற அந்த தண்டனையைத் தரணுமா?"

"அம்மா... சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்[illegible] அதைப்போய் சீரியசா எடுத்துக்கறியே... உன்கிட்ட [illegible] பேசக்கூட எனக்கு உரிமையில்லையாம்மா?" என்[illegible] முகுந்தன் அவள் தோளில் முகம் வைத்து.

அந்த அன்பில் நெகிழ்ந்துபோனாள் மலர்க்கொடி.

அவன் கன்னத்தில் செல்லமாய்த் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

"நானும் சும்மா விளையாட்டுக்குத்தான் சொன்னே[illegible] காலையிலேயே சமையலுக்கான அத்தனை ஏற்பாடுகளை[illegible] ஆரம்பிச்சிட்டேன். இன்னும் அரைமணி நேரத்திலே மு[illegible] சமையலையும் முடிச்சிடுவேன். கவலைப்படாதே! அவங்[illegible] எல்லாம் எத்தனை மணிக்கு வர்றாங்க?"

"வர்ற நேரம்தான் இது! அப்புறம் ஒரு முக்கியமா[illegible] விசயம்..."

[illegible]

"உங்களையா? சேச்சே... எதுவாயிருந்தாலும் சொல்லுங்க அம்மா."

"உன்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெத்தவ உங்கம்மா! அவங்களை அம்மான்னு கூப்பிடமாட்டேங்கறே... உன்னை வளர்த்த கடமை மட்டும்தான் என்னோடது. ஆனா, என்னை வாய் நிறைய அம்மா... அம்மான்னு அழைக்கறே! ஏன் முகுந்தன்... அவளை அம்மான்னு கூப்பிட்டா உன் கவுரவம் குறைஞ்சிடுமா?"

முகுந்தன் மலர்க்கொடியை ஆழமாய்ப் பார்த்தான்.

"அவங்களை அம்மான்னு கூப்பிட மனசு வரலே... பத்துமாதம் சுமந்து பெத்த தாய், பிள்ளைகளுக்காகத் தியாகம் பண்றது பெரிசில்லேம்மா. அது கடமை. யாருக்காக[illegible]

6

"அம்மா... நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கா? இன்னைக்கு நம்ம வீட்டுக்கு என்னோட வேலை பார்க்கிற நண்பர்கள் சாப்பிட வர்றாங்க. அவங்ககிட்டே உங்களோட சமையலைப் பத்தி ஆஹா ஓஹோன்னு சொல்லியிருக்கேன். அதனால வர்றவங்க மூக்குமேலே விரலை வைக்கிற மாதிரி விதவிதமா சமைக்கணும்!" என்றான் முகுந்தன்.

மலர்க்கொடி தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டாள்.

"எம்ப்பா... என் சமையல்தான் நஞ்சு மாதிரி இருக்கு... நீதான் அதைப் சாப்பிடறதே பெரிய தண்டனையாச்சே... பாவம் ... தண்டனையை அனுபவிச்சிட்டிருக்கேன்னா... உன் நண்பர்களுக்கு வேற அந்த தண்டனையைத் தரணுமா?"

"அம்மா... சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்ன... சீரியஸா எடுத்துக்கறியே... உன்கிட்ட ... அதைப்போய் ... எனக்கு உரிமையில்லையாம்மா?" என்று பேசக்கூட... முகுந்தன் அவள் தோளில் முகம் வைத்து.

அந்த அன்பில் நெகிழ்ந்துபோனாள் மலர்க்கொடி.

அவன் கன்னத்தில் செல்லமாய்த் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

"நானும் சும்மா விளையாட்டுக்குத்தான் சொன்னேன்... காலையிலேயே சமையலுக்கான அத்தனை ஏற்பாடுகளை... ஆரம்பிச்சிட்டேன். இன்னும் அரைமணி நேரத்திலே ... சமையலையும் முடிச்சிடுவேன். கவலைப்படாதே! அவ... எல்லாம் எத்தனை மணிக்கு வர்றாங்க?"

"வர்ற நேரம்தான் இது! அப்புறம் ஒரு முக்கியமா... விசயம்..."

"என்னப்பா... என்ன விசயம்?"

"....."

"சொல்லு முகுந்தன்"

"வந்து..."

"சொல்லத் தயங்கற அளவுக்குப் பெரிய விசயமா என்ன?" ...வியப்புடன் கேட்டாள்.

"அவங்களை அறையை விட்டு வெளியே வரவிடாம ...பார்த்துக்கறது உங்க பொறுப்பு!"

முகுந்தன், வேதாவைக் குறித்துப் பேசுகிறான் என்று ...புரிந்தது.

"முகுந்தன் நான் ஒன்னு சொன்னாத் தப்பா நினைக்க ...மாட்டியே!"

"உங்களையா? சேச்சே... எதுவாயிருந்தாலும் சொல்லுங்க அம்மா."

"உன்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெத்தவ உங்கம்மா! உன்னை அவங்களை அம்மான்னு கூப்பிடமாட்டேங்கறே... உன்னை வளர்த்த கடமை மட்டும்தான் என்னோடது. ஆனா, என்னை ...வாய் நிறைய அம்மா... அம்மான்னு அழைக்கறே! ஏன் முகுந்தன்... அவளை அம்மான்னு கூப்பிட்டா உன் கவுரவம் குறைஞ்சிடுமா?"

முகுந்தன் மலர்க்கொடியை ஆழமாய்ப் பார்த்தான்.

"அவங்களை அம்மான்னு கூப்பிட மனசு வரலே... பத்துமாதம் சுமந்து பெத்த தாய், பிள்ளைகளுக்காகத் தியாகம் பண்றது பெரிசில்லேம்மா. அது கடமை. யாருக்காகச்

'எல்லோரும் பிரியாணி சாப்பிடுவார்களாம். நான் மட்டும் இதைச் சாப்பிடணுமாம். யாருக்கு வேணும் இந்தச் சாப்பாடு'

ஜன்னல் வழியே முருகனும், அவன் நண்பர்களும் சுவாரஸ்யமாய் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

'யார் யாரோ சாப்பிடுகிறார்கள். எனக்கு மட்டும் தரவில்லையே!'

கதவு பக்கம் வந்தாள்!

அக்காளை உள்ளே வைத்துப் பூட்ட மனசில்லாமல் வெறுமனே தாழ் போடாமல் சாத்தியிருந்தாள் மலர். கை வைத்ததும் முரண்டுபண்ணாமல் திறந்துகொண்டது.

அடுத்த நிமிடம் அறையில் இருந்தாள் வேதா!

"ஏய்... மலர்... யாரு இவங்கல்லாம்? எனக்கு பிரியாணி தராம... இவங்களுக்குப் போடறியா? எப்படி திங்கறாங்க பார்... எனக்கும் போடு" சட்டென அவர்களோடு இருக்கையில் அமர்ந்துவிட்டாள்.

திகைத்துப்போயினர் அனைவரும்.

"முருகா... யார் இவங்க? பார்த்தா இயல்பில்லாம தெரியறாங்க" என்றான் பாஸ்கரன்.

'என்னவென்று சொல்வான்? பெற்ற தாய் என்று' முருகனுக்குப் பெருத்த அவமானமாகிவிட்டது.

"தூரத்துச் சொந்தம்" என்றவன் மலர்க்கொடி பக்கம் திரும்பி, "என்னம்மா இது?" என்றான் சங்கடத்துடன்.

"அக்கா... என்ன இது அசட்டுத்தனம்... எந்திரி. உள்ளே வா" கைப்பிடித்து இழுத்தாள்.

"நீ விடுடி... எனக்குப் பசிக்குது... பிரியாணி வேணும்" பிடித்திருந்த மலர்க்கொடியின் கையை உதறிவிட்டு பிரியாணி பாத்திரத்தைத் தன் பக்கமாய் இழுத்தாள். இழுத்ததில் கைபட்டு தயிர்பச்சடி இருந்த பாத்திரம் பீட்டரின்மேல் கொட்டிவிட்டது. சட்டையெல்லாம் அபிஷேகம்.

அதைப்பற்றிக் கிஞ்சித்தும் அலட்டிக்கொள்ளாத வேதா கைநிறைய பிரியாணியை அள்ளி வாயில் வைத்தாள்.

செய்வதறியாது நின்றிருந்த முரளிதரன் அவளை உள்ளே அழைத்துச் செல்ல அருகே நெருங்குமுன்...

கோபம் தலைக்கேறிய முருகன் பளாரென வேதாவை அறையவும் சரியாக இருந்தது.

ஒரே அறையில் சுருண்டு விழுந்தாள் வேதா.

"நானே... நானேகூட இதுவரை அவளைக் கைநீட்டி அடிச்சதில்லை. ஆனா, பெத்த தாயைக் கைநீட்டி அடிச்சிட்டியேடா பாவி" குமுறினார் முரளிதரன்.

நடந்த களேபரத்தில் வந்தவர்களெல்லாம் சென்றுவிட... முருகனின் அறையால் நிலைகுலைந்த வேதா... ஓடிப்போய்த் தன் அறையில் தஞ்சம் புகுந்துவிட்டாள்.

"எங்கிருந்து வந்தது இப்படியொரு மிருகத்தனம்? அவங்களைப் போய் அடிச்சிட்டியே முருகா?" அழுதாள் மலர்க்கொடி.

"நீ வேதாவை அடிக்கலேடா... என் நெஞ்சை அறைஞ்சுட்டே."

"அப்பா... அமைதியா இருங்க! தயவுசெஞ்சு என்னைப் புரிஞ்சுக்க முயற்சி பண்ணுங்க... என் நிலையில் நீங்க

570207

இருந்தாக்கூட இப்படித்தான் பண்ணியிருப்பீங்க... வந்தவங்க என்னோட நண்பர்கள் நம்ம வீட்டுக்கு விருந்தாளி... வந்தவங்க எதிரே அசிங்கமா பாத்திரத்தை இழுத்து... சாப்பிட்டு... என்ன ஒரு அவமானம்... நாளைக்கு நா... எப்படிப்பா அவங்க முகத்திலே முழிப்பேன்? ... இவங்கன்னு அவங்க கேட்டப்ப 'என்னைப் பெத்த அம்மா'ன்னு பெருமையா சொல்லிக்கற அளவுக்கா இருக்காங்க?"

"புத்தி சுவாதீனம் இல்லாத தாயை இப்படி நெஞ்சில இரக்கமே இல்லாம பேசாதே முகுந்தன். அவள் நெஞ்சல ப... குடிச்சுத்தான் நீ வளர்ந்தேங்கறதை மறந்திடாதே!"

"அப்பா... நான் நடைமுறை மனுஷன்ப்பா! நல்ல படிப்பு நல்ல வேலை, நல்ல குடும்பம், நல்ல கவுரவம்னு வா... ஆசைப்படற சாதாரண மனுஷன். அம்மாதான்... என்னை பெத்தவள்தான்... இல்லேங்கலே... அதுக்காக... அசிங்க படணுமா? அதது இருக்கவேண்டிய இடத்துல இருந்தா... மரியாதை. எல்லாருக்கும் நல்லதும்கூட! சவுந்தர்யாவோ... முதல் பிரசவம் தாய் வீட்லேதானே நடக்கணும். உங்க மாப்பிள்ளை ஏன் வேண்டாம்னுட்டார்? இங்கே தாய் தா... இல்லேன்னுதானே? அவங்களை இங்கேயே வெச்சிருந்து வைத்தியம் அதிகமாகறதைவிட... மனநல மருத்துவமனையி... விட்டாலாவது குறையுமில்லையா? தெய்வம் கோவிலி... தாம்பா இருக்கணும். அதுதான் மரியாதை. வைத்தியம்... வைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில்தான் இருக்கணும். வீட்லேயு... தெருவிலேயும் நடமாடவிட்டா... கல்லெடுத்துதான் எறிவாங்க... தயவுசெய்து அவங்களை ஆஸ்பத்திரியில கொண்டுபோ... விட்டுடுங்கப்பா... ப்ளீஸ்" கையெடுத்துக் கும்பிட்டா... முகுந்தன்.

மின்சாரத்தைத் தொட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்தனர் முரளிதரனும், மலர்க்கொடியும்.

7

"சாப்பிட வாங்க!"

நாற்காலியில் சாய்ந்து அண்ணாந்தபடி கண்மூடியிருந்த முரளிதரன் கண்களைத் திறக்காமலேயே பதில் கொடுத்தார்.

"வேண்டாம் மலர்... பசிக்கலே..."

"நேத்திலேர்ந்து நீங்க ஒண்ணுமே சாப்பிடலே. லாவண்யாவும், முகுந்தனும்கூட சாப்பிடலே. ஆளாளுக்கு இப்படி வேண்டாம் வேண்டாம்னு சாப்பிடாம இருந்தா எப்படிங்க?"

"பிள்ளைங்களைச் சாப்பிடச் சொல்லு! எனக்கு மனசு சரியில்லேம்மா... என்னால சாப்பிட முடியாது. வேதா சாப்பிட்டாளா?"

"இல்லைங்க. நேத்து மதியம் சாப்பிட்டதுதான். இராத்திரி சாப்பிடலே. காய்ச்சல் வேற இருக்கு."

"காய்ச்சலா, வேதாவுக்கா?"

"பதறாதீங்க... லாவண்யா பக்கத்திலேயே இருந்து பார்த்துக்கறா... சரியாப்போயிடும்... நீங்க சாப்பிட வாங்க."

"வற்புறுத்தாதே மலர்! எனக்கு வேண்டாம். முகுந்தன் இப்படி நடந்துப்பான்னு நான் எதிர்பார்க்கலே இல்லே."

"அதையே நினைச்சிட்டிருக்காதீங்க."

"மறக்க முடியலையே மலர். நான் உயிரோட இருந்[illegible] போதே என் கண்முன்னாலேயே என் வேதா[illegible] அடிச்சிட்டானே.. நீயும் நானும் இல்லேன்னா... அவ[illegible] கதி என்னாகும்?"

"....."

"என் வேதா குணமாகலேன்னாலும் பரவாயில்ல[illegible] கண்முன்னே உயிரோட நடமாடறதையாவது பா[illegible] சந்தோசப்படலாம்னுதானே வீட்லேயே வைச்சிருந்[illegible] பெத்த தாயைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில [illegible] சொல்றான். எந்தவளே பண்ணிய தப்பை நான் ம[illegible] பண்ணுவேனா? இப்பவே இப்படி பண்ற[illegible] பொண்டாட்டின்னு ஒருத்தி வந்துட்டா... இன்[illegible] எப்படியிருப்பானோ? இவனை நம்பி அவளை விட்[illegible] போகமாட்டேன் மலர். நான் சாகறதுக்கு முன்[illegible] அவளுக்கும் நல்ல கொடுத்துட்டுதான் சாவேன். [illegible] இரு அவன் அல்லாடக்கூடாது பாரு" [illegible] சட்டவராய் சொன்னார்.

பதறினிட்டாள் மலர்க்கொடி.

"ஐயோ... என்னங்க இது? ஏன் இப்படியெல்[illegible] பேசறீங்க?"

"....."

"என்னைப் பத்தி நினைக்கப் பார்த்தீங்களா? நீங்க இல்[illegible] நான் மட்டும் உயிரோட இருப்பேனா என்ன?" கண்[illegible] பொங்கியது.

"மன்னிச்சிடும்மா... மனசு ரொம்ப வேதனை[illegible] சுருங்கிப்போயிடுச்சு... அதனால அடுத்தவங்க ம[illegible]

புண்படுமேன்னு யோசிக்காம பேசிட்டேன். வா.. வேதாவைப் போய் பார்த்துட்டு வந்துடலாம்."

முரளிதரன் வெளியேற... அவர் பின்னேயே சென்றாள் மலர்க்கொடி.

"லாவண்யா! குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா" சோபாவில் அமர்ந்து செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்த முகுந்தன், எதிரில் கவலையாய் அமர்ந்திருந்த லாவண்யாவிடம் கேட்டான்.

லாவண்யா அசட்டை செய்தபடி மவுனமாய் அமர்ந்திருந்தாள்.

"ஏய்... உன்னைத்தான்... காதுலே விழுலே?"

"நல்லாவே விழுது!"

"அப்புறமும் என்ன... மரமாட்டம் உட்கார்ந்திருக்கே? போய் தண்ணி எடுத்துட்டு வா."

"சொன்னது மனுசனாயிருந்தா செஞ்சிருப்பேன். மனசுன்னு ஒன்னு இல்லாத மரமாச்சே... எப்படி செய்வேன்?"

"ஏய்... என்ன திமிரா? வாய் ரொம்ப நீளுது?" என்றான் கோபமாய்.

"திமிர் எனக்கில்லே உனக்கு! உன் கை நீளும்போது என் வாய் நீளாதா?"

"முட்டாள்."

"நீயெல்லாம் மனுசனாயிருக்கவே லாயக்கில்லே முகுந்தன்! இன்னைக்கு நீ இந்த உலகத்தைப் பார்க்க காரணமாயிருந்தவள் அம்மா! பத்து மாசம் உன்னை வயித்துல சுமந்தவளைக்

கைநீட்டி அடிச்சிட்டியே... இதப் பாவம் எத்தனை [illegible] எதிர்பார்ப்பு நீரு."

"நீ மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு ஒரு மூலையிலே முடங்கிட்டதா... நான் உனக்கிட்டே இப்படி அசக்கத்தனமா[illegible] நடத்தக் மாட்டேன்."

"என்ன... எப்ப விட்டீங்க? அப்படியொரு நிலைமை[illegible] எனக்கு வந்தா... நான் செய்ற முதல் காரியம்... [illegible] செய்துக்கறதுதான் [illegible] பாரா. அம்மா[illegible] இருக்கறதை நான் என்னைக்குமே விரும்பமாட்டே[illegible] கைவிரிந்த செய்திதானா மறுத்துப் போட்டுவிட்டு[illegible] கட்டுன எழுந்து போய்விட்டான் முகுந்தன்.

அவனை வெறுப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த[illegible] காயத்ரி.

அவன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கேட்டுக்கொண்டிருந்த[illegible] [illegible] முகிந்தனும் மைக்கோடியும்.

"அவனைப் பத்தி நல்லா தெரிஞ்சிருந்தும் நீ ஏம்மா[illegible] [illegible] போட்டே?"

"நேத்து நான் வீட்டிலே இல்லாமப் போயிட்டே[illegible] இருந்திருந்தா... ஒரு கொலையே விழுந்திருக்கும்ப்பா[illegible] [illegible] கொடுமையும் வேதனையும் போட்டுவிட்டன்."

"காயத்ரீ...!" அதட்டினாள் மைக்கோடி.

"பின்னே என்னம்மா? அம்மாவைப் போய் கைநீட்டி அடிச்சிருக்கான். எல்லாரும் பார்த்துக்கிட்டு சும்மா[illegible] இருந்தீங்க?"

"காயத்ரீயா... இந்தக் கல்யாணத்தை அப்பா கொஞ்சமும் [illegible] நொந்து போயிருக்கார். நீ வேற பேசக்கேளையும் [illegible] கொள்ளாதேம்மா" என்றாள் மைக்கோடி.

எதுவோ அவளுடைய மனம் சுட்டிக் கொடுத்து.

"அம்மாவுக்கு இப்ப காயங்கள் எப்படியிருக்கு காயத்ரீ?" ஆறுதல் கேட்டான் முரளிதரன்.

"மருந்து போட்டிருக்கேன். கொஞ்சம் குறைஞ்சிருக்கு தூங்கிட்டிருக்காங்க ஆனா..."

"என்னம்மா?"

"அம்மா ரொம்பவும் பயந்திட்டாங்கப்பா என்னைப் பார்த்ததும்... அடிக்காதே... அடிக்காதேன்னு அழ ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. பார்க்கவே பாவமா இருந்துச்சப்பா"

"......"

"கொஞ்ச நாளா நீங்களும் அம்மாவைவிட்டு விலகிப் போறீங்க. சரியா பேசறதில்லே இந்த வீட்லே நானும் அம்மாவும் மட்டும்தான் அவங்ககூட நல்லா பேசிப் பழகறோம். நீங்களும் முகுந்தன் மாதிரி அம்மாவை வெறுக்கறீங்களோன்னு தோணுதுப்பா"

"சேச்சே... நான் வேதாவை வெறுக்கறதா? அது என்னால முடிகிற காரியமா? என்னைத் தப்பா புரிஞ்சுக்கிட்டியே காயத்ரீ! நான் அவளை எத்தனை தேடிச்சென்று மன்னிப்புக் கேட்டிருப்பேன். என்னால வேதாகிட்டே நெருங்கிப் பேச முடியலே! வேதாவை இப்படியொரு கோலத்திலே பார்க்க முடியலேம்மா! என் வேதா புத்திசாலி. அவளை... அவளை... புத்தி பேதலிச்ச நிலையிலே பார்க்க...

"எனக்கு மனமில்லே லாவண்யா!" முரளிதரனின் குரல் அ... நிலையில் இருந்தது.

லாவண்யா தந்தையை நெருங்கி வந்தாள். அவர் ... ஆதரவாய்ப் பற்றிக்கொண்டாள்.

"மன்னிச்சுக்குங்கப்பா... நான்தான் உங்களைத் த... புரிஞ்சுக்கிட்டேன்!"

"பரவாயில்லேம்மா... வா... உங்கம்மாவைப் போ... பார்க்கலாம்!"

அனைவரும் வேதாவின் அறையை நோக்கிச் சென்றா...

அறை அமைதியாய் இருந்தது.

கட்டில் காலியாய் இருக்க... தரையில் பாயில் சுரு... படுத்திருந்தாள் வேதா. அரவமின்றி உறங்கிக் கொண்டிரு... வளின் வாய் மட்டும் லேசாய் திறந்திருந்தது.

அவளருகில் அமர்ந்த முரளிதரன் மெல்ல அ... தலையைக் கோதினார். நெற்றி நெருப்பாய் சுட்டது.

"வே...தா...!" அவர் உதடு முணுமுணுத்தது. அவள் நி... கண்டு வேதனையில் கண்கள் பளபளத்தன.

8

மூன்று நாட்களில் காய்ச்சல் ஓரளவிற்குக் கட்டுக்... வந்திருக்க... வேதா படுக்கையிலிருந்து எழுந்தமர்ந்தாள்.

லாவண்யாவைத் தவிர அவள் அறைக்கு வேறு ய... வந்தாலும் அலறத் தொடங்குவாள்.

நேற்றும் அப்படித்தான். மனைவியை பார்க்க அவள் அறைக்குச் சென்ற முரளிதரனைக் கண்டதும்... விழிகள் மருள உடல் நடுங்க... மூலையில் ஒடுங்கிக்கொண்டு கத்தினாள் வேதா.

"வேணாம்... அடிக்காதீங்க... அடிக்காதீங்க... நான் ஒண்ணும் பண்ணமாட்டேன்... அடிக்காதீங்க... நான் வெளியே வரமாட்டேன்!" அலறினாள்.

"வேதா... வேதா... அலறாதே... நான் உன்னை அடிப்பேனா? இதோ பாரும்மா... பயப்படாதே... என்கிட்டே வா...!"

"இல்லே... நான் மாட்டேன்... எனக்கு பயமாயிருக்கு... நீங்க போயிடுங்க..." கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

மனசு கனக்க வெளியேறிவிட்டார் முரளிதரன்.

இன்று...

முரளிதரன் - வேதாவின் திருமண நாள்.

வேதாவுக்கு மிகவும் பிடித்த பால் பாயாசம் செய்திருந்தாள் மலர்க்கொடி.

அதைத் தானே எடுத்துக்கொண்டு வேதாவின் அறைக்குள் வந்தவரின் முகம் மாறியது.

காரணம்... வேதா வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்ததுதான். லாவண்யா அவளருகில் அமர்ந்தபடி அவளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஒண்ணுமில்லேம்மா... உனக்கொன்னுமில்லே... அழாதேம்மா...!"

சட்டென அவன் வாயைப் பொத்தினாள்.

"சேச்சே... என்ன பேச்சு பேசறே? அதுவும் இன்னைக்கு நம்ம கல்யாண நாள் வேற! உன்னை அனுப்பி வைச்சிட்டு நான் மட்டும் வாழ்ந்திடுவேனா வேதா? என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போறதிலேயே உனக்கு ஆசையிருக்கா?"

"நான் அதுக்காக சொல்லலீங்க... கோவிச்சுக்கிட்டீங்களா..." கணவனின் மார்பில் சாய்ந்துகொண்டு முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

முரளிதரன் அவளை அணைத்துக்கொண்டு, கூந்தலில் சூட்டியிருந்த முல்லைப்பூவின் வாசம் தேடினார்.

"இப்படியெல்லாம் சாஞ்சுகிட்டு கேட்டா... கோவமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது" மேலும் இறுக்கினார்.

"ஐயோ... விடுங்க... யாராச்சும் பார்த்துடப் போறாங்க." அவரிடமிருந்து விடுபட முயன்ற வேதாவின் அழகு முகம் வெட்கத்தில் சிவந்திருந்தது.

"யார் பார்த்தா எனக்கென்ன? என் பொண்டாட்டிகிட்ட நான் கொஞ்சுவேன், கிள்ளுவேன்... அதைக் கேட்க இந்த ஊர்ல யாருக்கு உரிமை இருக்கு?"

"எனக்கு இருக்கு மாமா!"

புதிதாய் குரல் கேட்கவும் திடுக்கிட்டு விலகினர் இருவரும்.

கையில் ஒரு கூடையோடு, பாவாடை தாவணியில் பதினெட்டு வயது பருவச்சிட்டாக முகத்தில் குறும்பு மின்ன நின்றிருந்தாள் மலர்க்கொடி.

வேதாவின் தங்கை. உடன்பிறந்த தங்கை அல்ல. வேதாவின் தாயார் கனகவல்லியின் தங்கை அம்சவேணியின் மகள்தான் மலர்க்கொடி. சிறுவயதிலேயே பெற்றோரைப் பறிகொடுத்த மலர்க்கொடியைக் கனகவல்லிதான் வளர்த்து வருகிறாள்.

மலர்க்கொடியைப் பார்த்த இருவரும் அசடு வழிந்தனர்.

"எப்ப வந்தே மலர்?"

"அக்கா கொஞ்சிக்கிட்டே உங்க நெஞ்சுல சாயறதுக்கு முன்னாடியே வந்துட்டேன்!"

"அடிப்பாவி... கதவைத் தட்டிட்டு உள்ளே வரக்கூடாதா?" பொய்யாய் கோபப்பட்டாள் வேதா.

"கதவைச் சாத்தி வச்சிருந்தா... தட்டிட்டு வரலாம். திறந்து வச்சுக்கிட்டு, பட்டப்பகல்ல கொஞ்சிட்டிருந்தா... பார்த்துக்கிட்டேதான் நிக்கத் தோணும்!"

"அப்பவே சொன்னேன் கேட்டீங்களா?" அவமானமும் வெட்கமும் பிடுங்கித் தின்ன, கணவனை அதட்டினாள்.

"மாமா என்ன செய்வார் பாவம்! தப்பெல்லாம் உன்மேலதான். அதான் கண்ணெதிரே பார்த்துக்கிட்டிருந்தேனே...!"

"பாருங்க இவளை? உன்னை யாருடி இங்கே வரச்சொன்னது?" என்றாள் சிணுங்கலுடன்.

"அவ என்ன தப்பா சொல்லிட்டான்னு அவளைக் கோவிச்சுக்கறே?" என்றார் சிரித்தபடி முரளிதரன்.

"அவளுக்கு வக்காலத்தா?"

"கொழுந்தியாளுக்கு ஆதரவு அளிக்காத அத்தானும் உண்டா? இந்தாங்க மாமா.. அம்மா கொடுத்துவிட்டாங்க!" கூடையை நீட்டினாள்.

"என்ன இது?"

"நுவோ... அம்மா...!" துடித்தாள்.

"என்னம்மா... என்னாச்சு?"

"வயிற்றுவலி அதிகமாயிருக்குப்பா! அம்மா துடிக்கறதை பார்த்தா... இது வெறும் குடல் புண்ணா இருக்கு... தோணலேப்பா!" கண்கள் பனிக்க தன் சந்தேகத்தை வெளியிட்டாள்.

"என்னம்மா சொல்றே?" அதிர்ச்சியில் முகம் வெளுத்தது முரளிதரனுக்கு.

"ஆமாம்ப்பா... அம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிடலாம். சில மருத்துவ சோதனைகள் செய்யவேண்டியிருக்கு. நான் போய் போன் பண்ணிட்டு வந்திடறேன். கொஞ்சம் பார்த்துக்குங்க!" சொல்லிவிட்டு அறைக்கு ஓடினாள்.

"வேதா... வேதா..." அவள் தலையைத் தூக்கித் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு அழைத்தார்.

"ம்மா... நுவோ..." கண்களைக்கூட திறக்க முடியாமல் அரற்றினாள். வலியில் பற்களை நறநறவெனக் கடித்தாள். ஒரு கை தாலிச் சரடைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது. இன்னொரு கை வயிற்றைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது.

"வேதா... வேதா... என்னம்மா செய்யுது... இங்கே பார்... கண்ணைத் திறந்துபார்...!"

வேதாவினால் கண்களைத் திறக்கவே முடியவில்லை. வலியில்... அவள் கைக்கு வலுகூட... கழுத்திலிருந்த தாலிச் சரடு பட்டென அறுந்தது.

திடுக்கிட்டுப்போனா முரளிதரன்... பேச வாய் வராமல் அந்தத் தாலிச் சரடை எடுத்து வெறித்துப் பார்த்தார்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுக்கு முன்பு... இதே நாளில்... உற்றாரும், உறவினரும் மண்டபத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் நிறைந்திருக்க... வேதாவின் சங்குக் கழுத்தில் தாலியைப் பூட்டினார் முரளிதரன்.

அறுந்துவிட்டுத் சரடைப் பார்க்கப் பார்க்க வயிற்றில் அமிலம் வார்த்து நடக்கக்கூடாத ஏதோவொன்று நடக்கப்போவதுபோல பயம் நெஞ்சுக்குழிக்குள் வாகாய் அமர்ந்து கொண்டது.

கண்ணீர் இமைகளைத் தொட... மூடிக்கொண்டார். அழுத்தம் தாங்காமல் நீர்த்திவலைகள் கரை தாண்டி கன்னத்தில் இறங்கின. மூடிய கண்களுக்குள் தள்ளாடும் மேகங்களாய்... நினைவலைகள் தவழ்ந்து வந்தன.

காலில் விழுந்தவளை இரு கைகளால் தூக்கி நிறுத்தி நெற்றியில் முத்தமிட்டார் முரளிதரன்.

"உன் மனசுபோல... நீ விரும்பறபடி... நூறாண்டு வாழணும் வேதா!"

"தீர்க்க சுமங்கலியா வாழணும்னு வாழ்த்துங்க!"

"ஓகோ... நீ கிழவியாகறதுமில்லாம, என்னையும் தள்ளாடும் கிழவனா ஆக்கணும்னு ஆசைப்படறியா?" என்றார் குறும்பாக.

"எல்லாப் பொண்ணுங்களும் ஆசைப்படற விசயம் தானுங்களே இது?"

"இது ஆசையல்ல... பேராசை!"

"இருக்கட்டுமே! தன் புருஷன் நூறு வயசுக்கு மேலே வாழணும்... அவர் இருக்கும்போதே... சுமங்கலிக் கோலத்தோட போய்ச் சேரணும்னுதானே ஆசைப்படுவா! அதே மாதிரிதான் நானும் பூவோடும், பொட்டோடும் போய்ச் சேரணும்!"

"இன்னைக்கு உங்களுக்கு கல்யாண நாள் இல்ல... அதுக்காக அதிரசம், லட்டு, பால்போளி, அது இதுன்னு... செய்து கொடுத்தாங்க!"

"வயசான காலத்துலே அம்மாவுக்கு எதுக்கு... வேண்டாத வேலையெல்லாம்? பத்து ஆண்டா மற... சமைச்சு கொடுத்தனுப்பறாங்க!" நெகிழ்ச்சியுடன்... கூடையை வாங்கிக்கொண்டான்.

"ஒண்ணே ஒண்ணு... கண்ணே கண்ணுன்னு அம்மா... ஒரே பொண்ணாச்சே? அம்மா செய்யாம விடுவாங்க...

"நான் மட்டுமில்லே... நீயும்... அம்மாவோட பொ... தான். ஏன் பிரிச்சுப் பேசறே? உனக்கும் கல்யாணமாச்சு... அம்மா உனக்கும் இதேமாதிரி பலகாரம் சமைச்சுத் தருவா..."

"எதுக்குக்கா வீண்செலவு?" என்றாள் மலர்.

"என்னடி சொல்றே?"

"மாமாவைப் பார்த்தா... பத்து ஆண்டுக்கு முன்... எப்படிப் பார்த்தேனோ அப்படியேதான் இப்பவும் இரு... பேசாம நானும் அவரை இன்னைக்கே... இப்பவே கல்யா... பண்ணிக்கிட்டா என்ன?" முரளிதரனைப் பார்த்து கண்... விட்டு, இடுப்பில் கை வைத்தப்படி எகத்தாளமாய்க் கே... மலர்க்கொடி.

"என்னடி சொன்னே?" கோபத்துடன் கை... உயர்த்தினாள் வேதா.

மலர்க்கொடி சட்டென முரளிதரனின் பின்பக்கம் போ... மறைந்துகொண்டாள்.

"மாமா... பாருங்க மாமா! நான் என்ன தப்பா... சொல்லிட்டேன்?"

"அதானே... அவ என்ன தப்பாவா சொல்லிட்டா?"

"ஏ... என்னது?" அதிர்ந்த வேதாவின் முகம் அடுத்த கணமே அழுகைக்கு மாறியது.

"ஏய்... என்ன இது? அழறியா என்ன?" திடுக்கிட்டுப் போனவர் மனைவியின் கண்களைத் துடைத்தார்.

"விடுங்க!"

"அக்கா... சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்க்கா... அதுக்குப் போய் அழறியே! நல்ல நாளும் அதுவுமா கண்கலங்காதேக்கா!"

"விடுடி... தொடாதே என்னை!" கையைத் தட்டிவிட்டாள்.

"இதை விளையா எடுத்துக்காதே வேதா. அவ சின்னப் பொண்ணு... விளையாட்டுக்குப் பேசிட்டா...!"

"எதுங்க விளையாட்டு? என்னால தாங்கிக்க முடியலேங்க... விளையாட்டாக்கூட உங்களை இன்னொருத்தி போட பங்குபோட என்னால முடியாதுங்க!"

"மூணு குழந்தைகளுக்கு தாய் நீ! நீயே ஒரு குழந்தை மாதிரி நடந்துக்கலாமா? ஒரு சின்ன விசயத்துக்குப் போய் உடைஞ்சு போயிடுறியே!"

"அக்கா... உன் மனசு இவ்வளவு பலகீனமா இருக்கும்னு நான் நினைக்கலேக்கா! பெத்த தாய் தந்தையை இழந்துட்டு... உங்க வீட்டு நிழல்ல ஒண்டிக்கிட்டவள் நான்! உன் வீட்டு உப்பைச் சாப்பிட்டவள்... நீ கழிச்சுப்போட்ட உடுப்பை உடுத்தி வளர்ந்தவள்... கனவிலேகூட உனக்குத் துரோகம் பண்ண மாட்டேன் அக்கா! விசுவாசத்துல நான் நாய் மாதிரி. உனக்காக உயிரையும் தருவேன்க்கா!" சொல்லிவிட்டு விசும்பினாள் மலர்க்கொடி.

"அடடா... என்னம்மா இது? ஆளாளுக்கு அழுதுகிட்டு... வேதா பாரு... அவ அழறா!"

வேதா மலர்க்கொடியை அணைத்துக் கொண்டாள்.

"நான் ஒரு பைத்தியக்காரி. விளையாட்டுக்கும் வினைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாம... எல்லார் மனசை புண்படுத்திக்கிட்டிருக்கேன். சரி... சரி... கண்களை துடைச்சுக்கிட்டு வா... சாப்பிடலாம்!"

சட்டென கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பளீரென சிரித்தாள் மலர்க்கொடி.

"முருந்தன், சவுந்தர்யா, லாவண்யா எல்லாம் எங்கே அக்கா?"

"எல்லாரும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போயிருக்காங்க!"

"ஓகோ... அதான் பட்டப்பகல்லேயே இங்கே சிரிப்பு ஆரம்பிச்சிடுச்சா?" என்றான் நக்கலாக.

"உன்னை..." வேதா அடிக்கக் கையை ஓங்க மலர்க்கொடி... அவனிடம் இருந்து தப்பித்து ஓடினாள்.

முரளிதரன் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

9

முரளிதரன் மத்திய அரசப் பணியில் இருப்பவன். கைநிறைய சம்பளம். நாள்கைந்து ஆண்டுக்கு முன்பு அம்மாவும், அப்பாவும் அடுத்தடுத்து இறந்து போனார்கள். முரளிதரனுக்கு இரண்டு அண்ணன்கள். இருவரும் இவனைப் போலவே மத்திய அரசப் பணியில் இருப்பவர்கள்தான்.

பெரிய அண்ணன் குஜராத்திலும், மற்றொரு அண்ணன் பெங்களூரிலும் குடும்பத்துடன் வசிப்பதால்... நெருங்கிய சொந்த பந்தமென்று சொல்லிக்கொள்ள தன் குடும்பத்தைத் தவிர அருகில் வேறு யாருமில்லை.

அதனால் மனைவி, மக்கள் மீது அளவற்ற அன்பு கொண்டிருந்தார். அவரது இல்லற வாழ்க்கையில் பாசம் கரைபுரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

யார் கண் பட்டதோ?

அன்று... ஒரு தபால் வந்திருந்தது.

பிரித்துப் படித்த முரளிதரனின் முகம் பூவாய் மலர்ந்தது.

காபியுடன் அருகில் வந்த வேதா கணவனின் முகத்தைப் பார்த்துத் தானும் மகிழ்ந்தாள்.

"அலோ சார்... என்ன விசயம்னு சொன்னா... நானும் சந்தோசப்படுவேனில்லே?" என்றபடி காபியை நீட்டினாள்.

"உனக்குச் சொல்லாமலா? என் அண்ணன் பொண்ணு ஷர்மிளி இல்லே..."

"ஆமாம்... அவளுக்கென்ன?"

"கல்யாணம் நிச்சயமாகியிருக்கு!"

"ஷர்மிலிக்கா? கல்யாணமா? என்னங்க ஆச்சர்யமா இருக்கு? நம்ம சவுந்தர்யா அளவுல பார்த்தது. அவ்வளவு பெரிசாவா வளர்ந்துட்டா?" வாயைப் பிளந்தாள்.

"அண்ணன் குடும்பம் குஜராத்துக்குப் போய் பதிமூணு ஆண்டாச்சே... ஷர்மிலி இத்தனை நாளும் வளராம அப்படியே இருப்பாளா? அடுத்த வாரம் நிச்சயதார்த்தம். குடும்பத்தோட வரணும்னு அண்ணன் எழுதியிருக்கார்!"

"அடுத்த வாரமா?" என்று இழுத்தாள்.

"ஏன், அடுத்த வாரத்துக்கென்ன?"

"நம்ம பிள்ளைகளுக்கு இன்னும் அஞ்சு நாளில் மொழி பரீட்சை ஆரம்பிக்கப்போகுது. எப்படிங்க போகமுடியும்?"

"அடடா..." என்று யோசித்தார் முரளிதரன்.

சற்றுநேர யோசனைக்குப் பின்...

"சரி... நிச்சயதார்த்தம்தானே? பிள்ளைகளை உங்கம்மா கிட்டே விட்டுட்டு நீயும் நானும் மட்டும் குஜராத் போயிட்டு வந்திடலாம். கல்யாணத்துக்குக் குடும்பத்தோட போயிடலாம்!"

அந்த யோசனை திருப்தியைத் தந்தது.

"சரிங்க" என்று தலையாட்டினாள் வேதா.

அடுத்த மூன்றாம் நாள்!

சேலத்திலிருந்து குஜராத்திற்குப் புறப்பட்டனர் முரளிதரனும், வேதாவும்.

குஜராத்தில் ஒரு பெரிய அடுக்கு மாடியில் குடியிருந்தனர் முரளிதரனின் அண்ணன் குடும்பத்தார். செல்வச்செழிப்புடன் இருக்கிறார் என்பதை வீடும், குடும்பத்தாரின் உடைகளும் அணிகலன்களும் உணர்த்தின.

திருமணக் களை அந்த வீட்டின் இண்டு இடுக்கில் எல்லாம் புகுந்திருந்தது.

வீடு பெரியதாய் இருந்ததால் அங்கேயே விழா ஏற்பாட்டைச் செய்திருந்தனர்.

மணப்பெண் அலங்காரத்தில் இருந்த ஷர்மிலி கொள்ளை அழகுடன் ஜொலித்தாள். மாப்பிள்ளை கிரனும் அவளுக்கு ஏற்ற அழகுடன் கம்பீரமாய் வளைய வந்தான்.

"வேதா!" மணப்பெண்ணை அலங்கரிப்பதில் மும்முரமாய் இருந்த வேதா, கணவரின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

"என்னங்க?"

"இப்படி வா!"

வந்தவளைத் தனியே ஒதுக்குப்புறமாய் அழைத்துச் சென்றார்.

"என்னங்க? என்ன விசயம்?"

"நிச்சயதார்த்தம்தானேன்னு எந்தப் பரிசு பொருளும் வாங்காம வந்துட்டோம். ஆனா, வர்றவங்களைப் பார்த்தியா? எல்லார் கையிலும் பரிசுப் பொருள் இருக்கு."

"ஆமாங்க... இப்ப என்ன பண்றது?"

"நல்லவேளை... வரும்போது ஓரளவு பணந்தோடதான் வந்தேன். அண்ணன் மகளுக்குக் குறைந்தது ஒரு பவுன்லேயாவது நகை வாங்கிப் போட்டால்தான் மரியாதை! வா... பக்கத்திலேயே ஏதாவது நகைக்கடைக்குப் போய் நகை வாங்கிட்டு வரலாம்!"

"சரிங்க!"

முரளிதரன், மனைவியுடன் வெளியேறினார். அரை மணி நேரத்தில் நகையோடு ஆட்டோவில் வந்திறங்கிய அந்த கணத்தில்தான் அது நிகழ்ந்தது.

யாரோ தங்களைப் பிடித்து மெல்ல ஆட்டுவிப்பது போலிருந்தது. முரளிதரனுக்கும், வேதாவுக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை.

தன்னையறியாமல் இப்படியும் அப்படியுமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில்...

சாலையில் திரிந்துகொண்டிருந்த கால்நடைகள் இப்படி [illegible] அப்படியுமாய்த் தறிகெட்டு ஓட—

பெருத்த இடி சத்தத்துடன் சுற்றிலுமிருந்த கட்டிட [illegible] மளமளவென்று சரிந்து விழ...

கண்ணெதிரே முரளிதரனின் அண்ணன் குடும்பத் [illegible] குடியிருந்த அடுக்குமாடி. அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த [illegible] கோபுரத்தில் ஒன்றை உருவியதுபோல் அடியோடு [illegible] பூமியில் புதைய... எங்கெங்கும் மரண ஓலம் கதிக [illegible] வைத்தது.

அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று புரிந்துகொள்ள [illegible] அவகாசம் எடுத்துக்கொள்ளாமல் பெருத்த அதிர்ச்சி [illegible] வேதாவைத் தாக்க... வேரறுந்த மரமாய் பூமியில் சாய்ந் [illegible]

குஜராத்தில் நிகழ்ந்த பூகம்பம் வேதாவின் வாழ்க்கை [illegible] விழுந்த பேரிடியாக மாறிப்போனது.

முரளிதரனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில் [illegible] கண்ணெதிரே தன் அண்ணன் குடும்பம் ஒட்டுமொத்த [illegible] சமாதியான கோரம். அதுவும் மணவிழாவில் கலந்துகொ [illegible] வந்திருந்த உறவினர்களும், நண்பர்களும்... நக [illegible] இடிபாடுகளுக்கிடையே சிக்கி உயிரைவிட்ட சம்பவ [illegible] ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை அவரால்.

'இன்னும் ஓரிரு நிமிடங்கள் முன்னதாகத் திரும்பியி [illegible] தால், நானும் வேதாவும் இந்தப் பிணக்குவியலில் அல் [illegible] இருந்திருப்போம்?' நினைக்கும்போதே உடலும், மன [illegible] நடுங்கிற்று.

வேதாவை மயக்கத்திலிருந்து விடுவிக்க முடியவில் [illegible] சேலம் திரும்புகிறவரை அதை மிகப் பெரிய விசயமா [illegible] கருதவில்லை.

இங்கு வந்தபின்புதான் விபரீதம் உணர்ந்தார். வேதாவுக்கு மயக்கம் தெளிந்தது. ஆனால், தெளிந்தபின்பும், தெளியாமல் போனது அவள் உணர்வு. வெறித்த பார்வையும், புதிதாய் யாரைப் பார்த்தாலும் பயந்து அலறும் விதமும், சமயத்தில், காரணமின்றி சத்தம் போட்டுக் கோரமாய்ச் சிரிப்பதும் மற்றவர்களை பயமுறுத்தியது.

கலங்கிப் போனார் முரளிதரன். குழந்தைகள் அம்மாவைக் கண்டு அலறின. அருகில் செல்ல பயந்தன. தெருவாசிகள் தங்கள் குழந்தைகளை அந்த வீட்டிற்குச் செல்லவிடாமல் தடுத்தனர்.

பக்கத்து வீட்டுப் பூங்கொடி. வேதாவின் நல்ல தோழி. கோவில், குளம் என்று எங்கு சென்றாலும் ஒன்றாகவே செல்வார்கள். பூங்கொடியின் ஆறு மாதக் குழந்தை, குமரனைப் பெரும்பாலும் வேதாதான் தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பாள்.

அப்படித்தான் அன்று... அடுக்களையில் வேலையாய் இருந்த பூங்கொடி, குழந்தைக்குப் பால் கலக்கிக்கொண்டு தொட்டிலுக்கு வந்தவள் திடுக்கிட்டாள். காரணம், அங்கு குழந்தையைக் காணவில்லை.

தூக்கிவாரிப்போட... வீடெங்கும் தேடினாள். கிடைக்க வில்லை. அழுகை முட்டிக்கொண்டு வர... கொல்லைப்புறக் கிணற்றில்கூட எட்டிப்பார்த்தாள். இல்லை.

அப்போதுதான் அந்தக் குரல் கேட்டது.

குமரனின் அழுகுரல்.

அந்தக் குரல் பக்கத்து வீட்டிலிருந்துதான் வருகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இரண்டு நொடி போதுமானதாய் இருந்தது.

அவனைச் சமாதானப்படுத்தி அறைக்கு அழைத்துச் செ... அரை மணியாகிவிடும்.

கனகவல்லி, மகளுக்கு நேர்ந்த அவலத்தை நினை... அழுது உருகி படுத்த படுக்கையானாள். அவ... கவனித்துக்கொள்ள மலர்க்கொடி அருகிலேயே இரு... நேர்ந்தது.

முரளிதரன் மனைவியின் அட்டகாசத்தையும் ... கொண்டு, பிள்ளைகளையும் கவனித்துக்கொண்டு சிர... பட்டார்.

தனக்குத் தெரிந்த அளவில் சமைத்துப் பிள்ளைகளை... பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, வேதாவிற்கு வேண... உணவு வகைகளை எடுத்து வைத்து அவளை உள்ளே வைத்து... பூட்டிவிட்டு அலுவலகம் சென்றுவிடுவார். அவர் ... திரும்பும்போது வீடு வேதாவின் உபயத்தால் கந்தல்கோல... இருக்கும். மறுபடி வீட்டை ஒழுங்குபடுத்தி... சமைத்... முரளிதரன் நொந்துபோனாலும் மனைவி மீது ஒருபோ... கோபப்பட்டதில்லை.

ஆனால், அப்படிப்பட்டவரையும் கோபப்... வைத்துவிட்டாள் வேதா.

அன்று...

தான் கேட்ட புத்தகம் தரவில்லை என்று முகுந்தன்... பையிலிருந்த புத்தகத்தை எல்லாம் கிழித்தெறிந்துவிட்ட... வேதா.

அழுகையும், கோபமுமாய் ஆசிரியருக்கு என்ன பதி... சொல்வது என்ற திகிலுமாய்ச் செய்வதறியாது திகை... முகுந்தன் அங்கிருந்த பிரம்பை எடுத்து அம்மாவை... அடித்துவிட்டான்.

இதுவரை யாரிடமும் அடிவாங்கியிராத வேதா, முகுந்தனின் செயலால் கோபமானாள். வெறி தலைக்கேற... என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல் அந்த காரியத்தை செய்தாள்.

சவுந்தர்யாவும், லாவண்யாவும் அலறும் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த முரளிதரன் குற்றுயிரும், குலையுயிருமாய் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த முகுந்தனைப் பார்த்து அதிர்ந்துபோனார்.

தெய்வாதீனமாய்ப் பிழைத்துக்கொண்டான் முகுந்தன்.

இதற்குமேலும் ரிஸ்க் எடுக்கத் தயாராய் இல்லாத முரளிதரன் மனசை இரும்பாக்கிக்கொண்டு வேதாவைச் சென்னைக்கு அழைத்துச் சென்று மனநல மருத்துவமனையில் கொண்டுவிட்டு வந்தார்.

அந்த வேதனையில் படுக்கையில் விழுந்தார் முரளிதரன். குழந்தைகளைக் கவனிக்க ஆளில்லாமல் போயிற்று.

யோசித்த கனகவல்லி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். மருமகனிடம் பேசினாள். லேசில் சம்மதிக்கவில்லை. குழந்தைகளைப் பராமரிக்கவாவது அவர் இன்னொரு திருமணம் செய்து கொள்வது அவசியம். அது மலர்க் கொடியாய் இருந்தால் இன்னும் உத்தமம் என்பதை எடுத்துக் கூறி வற்புறுத்தினாள்.

வீம்புக்காக மறுப்பதைவிட நியாயமாய் யோசித்தால்... அத்தை சொல்வது சரியெனப்பட தலையாட்டிவிட்டார் முரளிதரன்.

ஒரு நல்ல நாளில்- கோவிலில் மிக எளிமையாக முரளிதரன் - மலர்க்கொடி திருமணம் நடந்தது.

பதறிப் பதறி ஓடினாள்.

அப்போ.

வேதாவின் அணைப்பில் குழந்தை நெளிந்து அழுது கொண்டிருந்தது.

"அழாதே பாப்பா... அழாதே... நான் உன் அம்மா... அழாதே" இன்னும் இறுகி அணைத்தாள்.

பூங்கொடி ஓடிப்போய் குழந்தையைப் பிடுங்கிக்கொண்டாள்.

எதிர்பாராத வேதா கோபத்துடன் அவளை நெருங்கி வந்தாள்.

"ஏய்... தா... என் குழந்தையைத் தாடி" பூங்கொடியிடம் பறிக்க முயன்றாள்.

பயந்துபோன பூங்கொடி அலறினாள்.

"ஐயோ... ஐயோ... அண்ணா... எங்கே இருக்கீங்க வாங்களேன்..."

குளித்துக்கொண்டிருந்த முரளிதரன் அலறல் சத்தம் கேட்டு அரைகுறைக் குளியலில் துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு ஓடி வந்தான்.

"அண்ணா... சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க. உங்களுக்கு வேணும்னா... உங்க பொண்டாட்டி உசத்தியா இருக்கலாம். ஆனா, எங்களைப் பொறுத்தவரை அவங்க பைத்தியம். அவங்க பண்ணின காரியத்தைப் பார்த்தீங்களா? இன்னும் அந்த நிமிடம் கழிச்சி வந்திருந்தாங்கன்னா என் குழந்தையை உயிரோடு பார்த்திருக்க முடியாது. இனி எந்நேரமும் நாங்க வயித்துல நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு, எப்ப

என்ன நடக்குமோன்னு பயந்து செத்துகிட்டிருக்கணும். இனிமேலாவது உங்க பொண்டாட்டியைச் சங்கிலியால் கட்டிப்போடுங்க" கோபமாய்க் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள் பூங்கொடி.

அதைக்கேட்டு விக்கித்துப்போய் நின்றிருந்தான் முரளிதரன்.

10

நாளாக ஆகப் பிரச்சினைகள் அதிகமாகின. பூங்கொடியைப் போன்று பலரும் வேதா மீது புகார் கூறுவது வாடிக்கையாகிற்று. வெளியாட்கள் மட்டுமின்றி வேதாவின் குழந்தைகளுமே புகார் கூறின.

"அப்பா! அம்மாவைப் பாருங்கப்பா... என் பென்சிலை எடுத்துக்கிட்டு தரமாட்டேங்கிறா" என்பாள் வசுந்தரா.

"அப்பா! எனக்குக் கொடுத்த காசை அம்மா எடுத்துக்கிட்டாப்பா" என்பான் முகுந்தன்.

"வேதா... பிள்ளைங்க படிக்கிறாங்கயில்லே... நீ எதுக்கு அவங்களைப்போய் தொந்தரவு பண்றே? சாந்தமா உன் அறைக்குப் போ" என்பார் மென்மையாக.

"நானும் படிக்கப்போறேன். வசுந்தராவை பென்சில் தரச்சொல்லு முரளி" சிணுங்குவாள் வேதா.

"நான் உனக்கு வேற நோட்டும் பென்சிலும் தர்றேன்... உன் அறைக்கு வா."

"ம்... ம்... நான் இங்கேதான் படிப்பேன்" என்பாள் பிடிவாதமாக.

இவர்கள் திருமணத்தை ஊரார் கிண்டலடித்து விமர்சி... செய்யவே முரளிதரன் மாற்றல் வாங்கிக்கொண்டு குடும்... தோடு சென்னைக்கு வந்தார்.

எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் கனகவல்லி அவர்களுடன்... மறுத்துவிட்டாள். அதன்பிறகு இரண்டு மாதம்கூட உயிரு... இருக்கவில்லை.

குழந்தைகள் மூவரும் மலர்க்கொடியுடன் ஒட்... கொண்டனர்.

ஒருநாள் முகுந்தன், மலர்க்கொடியிடம் கேட்டான்.

"ஏம்மா... அந்தப் பைத்தியக்கார அம்மா செத்து போயிட்டாளா?"

"முகுந்தன்... அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது" பதறி... போய் அதட்டினாள்.

"அவளை எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லேம்மா... என்ன... எப்படி அடிச்சிட்டா தெரியுமா? அப்பாடா... அவ இல்லா... இப்பத்தான் நிம்மதியா இருக்கு" பெரிய மனிதனைப்போ... பேசினான் முகுந்தன்.

"ஆமாம்மா... எனக்குக்கூட அந்தப் பைத்தியத்தை... கண்டாலே பிடிக்கலே... என்னை அது படிக்கவே விடாது... நோட்டு, பென்சிலை எல்லாம் திருடி வைச்சுக்கும். எனக்... உன்னைத்தான் பிடிச்சிருக்கு. நீதான் நல்ல அம்மா" சவுந்தர்... அவள் கரங்களைக் கட்டிக்கொள்வாள்.

மலர்க்கொடியால் ஆனந்தப்படவும் முடியவில்லை... துக்கப்படவும் முடியவில்லை.

'பாவம் அக்கா' பரிதாபப்பட்டாள்.

அன்றே முரளிதரனிடம் இதுகுறித்துப் பேசினாள்.

"அக்காவை மனநல மருத்துவமனையில் விட்டு ஆறு மாசம் ஆயிடுச்சு. நாமும் இப்ப சென்னையிலேதானே இருக்கோம்? அக்காவை இன்னமும் மருத்துவமனையில் விட்டுவைக்கிறது சரியில்லீங்க. வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்து நாமளே கவனிச்சுக்கலாமே."

"நீ சொல்றது சரிதான் மலர். ஆனா, போன வாரம்கூட நான் வேதாவைப் பார்த்துட்டு வந்தேன். அவள் கொஞ்சம்கூட முன்னேற்றம் அடையலே. குணமாகறதுக்கு சாத்தியமே இல்லேங்கிறாங்க."

"அதுக்காக...?" புருவம் உயர்த்தினாள் மலர்க்கொடி.

"இங்கே வந்தால் பிள்ளைகளோட சண்டை போடுவா... இதுங்களோட படிப்பு கெடும். அவள்மேல் இன்னும் வெறுப்பு கூடும்..."

"என்னங்க பேசறீங்க? சில விசயங்கள்ல அறிவுப்பூர்வமா சிந்திக்கிறதைவிட்டு மனிதாபிமானத்தோட சிந்திக்கணும். இந்த வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரி, இந்தக் குழந்தைகளோட பெத்த தாய்... பைத்தியங்களோட பைத்தியமா, கொடுக்கிறதைத் தின்னுட்டு நாட்களைக் கடத்தணும்னு என்னங்க தலையெழுத்து? அக்கா வீட்டு நிழல்ல தங்கி, சாப்பிட்டு, வளர்ந்து, இன்னைக்கு அவள் வாழ்க்கையிலேயே பங்கு போட்டுக்கிட்டு, நான் மட்டும் எல்லா சுகத்தையும் அனுபவிச்சுக்கிட்டு, சல்லாபமா வாழ்ந்திட்டிருக்க... என் மனசு உறுத்துதுங்க. தயவு பண்ணி என் அக்காவை இங்கே கூட்டிக்கிட்டு வந்துடுங்க. இந்த மூணு குழந்தைகளோட நாலாவது குழந்தையா நினைக்கக்கிட்டு நான் அவளைப் பார்த்துக்கறேன். நிச்சயமா அவளால் பிள்ளைகளுக்கு எந்த

இடைஞ்சல் வராம நான் பார்த்துக்கிறேங்க" சொன்னாள் மலர்க்கொடி.

முரளிதரனின் இதயம் இளகியது.

அடுத்த இரண்டாவது நாள்...

முகம் கறுத்துப்போய்... தான் ஒரு வைத்தியம் என்ற முத்திரையுடன் வந்திருக்கிறாள் வேதா.

அவளை அந்தக் கோலத்தில் பார்த்த மலர்க்கொடி கட்டுப்படுத்த முடியாமல் விம்மி அழுதுவிட்டாள்.

"ஐய... முருகா..." சின்னக் குழந்தையின் துள்ளலோடு மண்டிப் ஓடிவந்தாள்.

"ஐயோ... அம்மா வைத்தியம்..." பதறிப்போய் ஓடிவந்து மலர்க்கொடியை அணைத்துக் கொண்டனர் முகுந்தனும் சுகந்தியாவும்.

"எங்கிட்டே வரமாட்டியா? என்னோட விளையாடமாட்டியா? போ... நா உங்ககோட பேசமாட்டேன்... டீ..." கோபித்துக்கொண்டு மூலையில் உட்கார்ந்துவிட்டாள் வேதா.

நான்கு வயது லாவண்யா மட்டும் அம்மாவை நெருங்கி சேலையைப் பிடித்து இழுத்தது.

"அம்மா...!"

"ஐய... குட்டிப்பொண்ணு..."

"இவ்வளோ நாளா எங்கேம்மா போயிட்டே?"

"பள்ளிக்கூடத்துக்கு நீ போனியே அதே மாதிரி நானும் போனேனா... ஆனா, அங்கே சத்தம் போட்டா அடிக்கிறாங்க... ஊசிப் போடறாங்க... அப்பல்லாம் நான் ரொம்ப அழுவேன் தெரியுமா? உங்க டீச்சர் ஊசி போடுவாங்களா?"

கதைகளை உருட்டிக் கதைபோல் சொல்வாள். அதைக்கேட்டு மலர்க்கொடியின் அழுகை இன்னும் அதிகமாயிற்று.

"அட... மலரு... நீ எப்ப வந்தே?" ஆச்சரியமாய்க் கேட்டாள்.

"எப்படியிருக்கே அக்கா?"

"அட... இதென்ன... முரளியும் நீயும் சேர்ந்து போட்டோ எடுத்திருக்கீங்க? அறையில் மாட்டப்பட்டிருந்த போட்டோவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"கல்யாணம் பண்ணினாதானே இப்படி போட்டோ எடுப்பாங்க? நீயும் முரளியை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டியா? ஏய்டீ... ம்ம்ம்... எல்லாம் வாசிச்சாங்களா? என்னை ஏன் கூப்பிடலே? என் கல்யாணத்துக்கு உன்னை நான் கூப்பிட்டேனில்லே?" கோபித்துக் கொண்டாள்.

ஒருநாள் விளையாட்டுக்கு மாமாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போகிறேன் என்று சொன்னதற்கு அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிய வேதா எங்கே? இன்று நிஜமாகவே கல்யாணம் ஆகியும்... கல்யாணத்துக்கு அழைக்கவில்லை என்று கோபித்துக்கொள்ளும் இந்த வேதா எங்கே?

தான் ஒரு ஆண் என்பதையும் மறந்து நெஞ்சு வெடிக்க விம்மியழுதார் முரளிதரன்.

மலர்க்கொடி, அக்காவைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்துக்கொண்டாள்.

தனக்கு இந்த மூன்று குழந்தை மட்டும்தான், தனக்கென்று எதுவும் வேண்டாம் என்று, முரளிதரன் வற்புறுத்தியும்கூட குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.

குழந்தைகளைச் சீரும் சிறப்புமாக வளர்த்த... வாலண்டினாவைத் தவிர, மற்ற இரண்டு பேரும் வேதாவைக் கண்டாலே நெருப்பைத் தொட்டதுபோல் விலகிப் போனா...

காண்டிபாக் அம்மா தன்னை விளாசித்தள்ளியதை முருகேசன் மறக்கவில்லை. அவன் வளர வளர அம்மா மீதிருந்த வெறுப்பும் போட்டி போட்டு வளர்ந்தது. அது இன்று அவளை வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றுமாறு செய்... வைத்திருக்கிறது.

முரளிதரன் பழசையெல்லாம் நினைத்து அசைபோட்ட... இதயம் கனத்துப் போயிருந்தது.

11

அடையாறு புற்றுநோய் மருத்துவமனையில் இரு... வந்திருந்த பரிசோதனை அறிக்கையைப் பார்த்து கலங்கிப்போனாள் வாலண்டினா.

"என்னம்மா?" முரளிதரன் மனம் படபடக்க கேட்டான்.

"கடவுளே... என் வேதாவுக்கு ஒரு நோயும் இருக்கக்கூடாது..."

"அப்பா..."

"சொல்லும்மா!"

"அம்மாவுக்கு..."

"அம்மாவுக்கென்ன?"

"டாக்டர்கள் சந்தேகப்பட்டபடி அம்மாவுக்கு கருப்பை புற்றுநோய்..."

"ஏ...டா...ன்...மா..." தலையே சாய்ந்ததில் சுற்றுவது போலிருந்தது.

"இருக்காதும்மா... நல்லா படிச்சுப் பார்... அப்படி எல்லாம் எதுவும் இருக்காது... வேதா ரொம்ப நல்லவம்மா... அவள் யாருக்கும் துரோகம் பண்ணினதில்லே. தன்னைக் கடிச்ச எறும்பைக்கூட நசுக்கமாட்டாளம்மா... அவளுக்கு எப்படி இதெல்லாம் வரும்? நல்லா படிச்சுப் பார்..."

"எனக்கும் இதெல்லாம் பொய்யாய் இருக்கக்கூடாதான்னு மனசு அடிச்சுக்குதுப்பா... ஆனா... அத்தனையும் நிஜம்ப்பா... எனக்கு அம்மா வேணும். உயிரோட ரொம்ப நாள் நம்மோட இருக்கணும்... ஆனா..." அப்பாவின் நெஞ்சில் முகம் புதைத்துக் கதறி அழுதாள் வாலண்டினா.

இந்த வெடிகுண்டுச் செய்தியால் வீடு அசைவற்றுப் போயிருந்தது.

இரண்டு நாட்களாய் மலர்க்கொடி சமைக்கவில்லை.

கருப்பைப் புற்றுநோயைக் குணப்படுத்த வழியேயில்லை. அறுவை சிகிச்சை மூலம் கருப்பையை அகற்றிவிட்டாலும்கூட பிழைப்பது சிரமம். முதலில் அறுவையைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய உடல்நிலை வேதாவுக்கு இல்லை.

டாக்டர் அவள் உயிருக்கு மூன்று மாதம் கெடு விதித்திருந்தார். அதற்குமேல் உயிரோடு இருக்க வாய்ப்பில்லை.

முருகேசனைக்கூட இந்தச் செய்தி புரட்டிப்போடத்தான் செய்தது.

'என்ன இருந்தாலும் பெற்றவள் இல்லையா? மன்னிச்சிடும்மா. உன்னை நான் இரக்கமேயில்லாமல் வைதிட்ட...

அடிச்சிட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடு'' மானசீக... மன்னிப்புக் கேட்டான்.

சவுந்தர்யாவும் விசயம் கேள்விப்பட்டு ஓடிவந்தாள்.

வேதா வலியில் துடித்தாள். சுருக் சுருக்கென்று ... ஊசியாய்க் குத்தும்போதெல்லாம் துள்ளினாள் வேதா.

கருப்பை மிகவும் ரணமாகியிருந்ததால் இரத்தம் க... தொடங்கி... வேதாவிடமிருந்து ஒருவித வீச்சம் வந்தது.

கல்லூரி, விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. அ... பட்டமளிப்பு விழா என்பதால் இளம் டாக்டர்கள் முக... பெருமை பொங்க நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர்..

ஆனால், லாவண்யாவின் முகத்தில் மட்டும் பெருமித... மகிழ்ச்சியோ துளியும் இல்லை. பிரசாத் அவளைக் கவனி... தவறவில்லை.

லாவண்யாவைத் தனியே இழுத்து வந்தான்.

"ரொம்ப பழைய வசனம்தான். இருந்தாலும் சொல்... எத்தனை கப்பல் கவிழ்ந்திடுச்சுன்னு முகத்தை ... வைச்சிட்டிருக்கே?"

"பிரசாத்... நிலைமை புரியாம விளையாடாதே."

"என்ன பெரிய நிலைமை? அதான் பாசாயிட்... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே நீ டாக்டர் பட்டம் வா... போகிறே? அப்புறம் என்னடா அம்மு?"

"விளையாடாதேன்னு சொல்றேனில்லே" சொல்லி... இரு கைகளால் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு அழுதா...

அப்போதுதான் அவளின் உண்மைக் கவலை அவனு... புரிந்தது.

"அம்மு... என்னடா? ஏதாவது பிரச்சினையா?" அவள் தோளை ஆறுதலாய்த் தட்டிக் கொடுத்தான்.

"அம்மா..."

"அம்மாவுக்கென்ன?"

"ரொம்ப ஆபத்தான நிலையில் இருக்காங்க பிரசாத்!"

"என்ன?"

"பிரசாத்! அம்மாவுக்கு கருப்பையில் புற்றுநோய்" என்றபடி எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தாள்.

"வலியில் அவங்க புழு மாதிரி துடிக்கிறதைப் பார்க்கிறப்ப... என்னால் தாங்கிக்க முடியலே. சரியா சாப்பிடறதில்லே. வெறும் மருந்துகள்தான் உள்ளே போய்க்கிட்டிருக்கு. கடவுள் ரொம்ப மோசமானவன் பிரசாத். இல்லேன்னா என் அம்மாவுக்கு மேலும் மேலும் துன்பத்தைத் தருவானா? அவனைப் பைத்தியமாக்கி நாலு பேர் சிரிக்கிற அளவுக்குப் பண்ணிட்டான். இப்ப துள்ளத் துடிக்க அம்மாவைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாகடிச்சிட்டிருக்கான். அவங்க ரொம்ப காலம் எங்களோட இருக்கணும்னு ஆசைப்பட்டேன். ஆனா, அம்மா படற அவஸ்தையைப் பார்க்கிறப்ப அவங்க இப்பவே செத்துடக் கூடாதான்னு தோணுது பிரசாத்!"

பிரசாத் அவள் தலையைப் பரிவுடன் கோதிவிட்டான்.

"ஒரு உயிர் சித்திரவதையை அனுபவிக்கிறதைவிட செத்துப் போறது உத்தமம்."

"பிரசாத்..."

"ஆமாம் அம்மு! ஒரு டாக்டரா நீ யோசிச்சுப் பாரு! உன் அம்மா நரக வேதனையை அனுபவிக்கணுமா? கருணைக்

கொலைங்கறது குற்றமில்லே அம்மு. பரிதவிக்கிற உயிருக்கு நாம செய்யற சாந்தி.''

''நீ என்ன சொல்றே?'' புரியாமல் கேட்டாள்.

''உங்கம்மாவை நீயே சாகடிச்சிடுன்னு சொல்றேன்'' என்றான் நிதானமாக.

''இ...ர...சா...த்...'' உச்சபட்சமாய் அதிர்ந்தாள் லாவண்யா.

பச்சைத் தண்ணீர்கூட குடிக்க மறுத்தாள் வேதா.

உடம்பு எலும்பும் தோலுமாய் ஆகிவிட்டிருக்க ஈனஸ்வரத்தில் முனகினாள்.

அந்த வீட்டின் இதயங்களில் இரத்தம் கசிந்தது. அங்கு நிலவிய இறுக்கமான மவுனம் ஏதோ விபரீதத்தை உணர்த்தியது.

முரளிதரன் பால்கனியில் நின்றபடி எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மலர்க்கொடி அருகில் வந்து நின்றாள்.

''என்னங்க?''

''ம்...''

''அக்காவைக் கண்கொண்டு பார்க்க முடியலீங்க...''

''ம்...''

''இன்னும் ரெண்டு மாசத்துக்கு அக்கா இப்படி சித்திரவதை படணுமா கடவுளே...'' வாயில், சேலைத்தலைப்பைப் பொத்தி அழுதாள்.

''மலர்... அழாதே! என் வேதா இனி கஷ்டப்படக்கூடாது... கஷ்டப்படமாட்டா'' என்றார் இறுகிய முகத்துடன்.

''ஏ... என்ன சொல்றீங்க?''

''அ...அது... வேறொன்றுமில்லே... வேதா ரொம்ப நல்லவள்... குழந்தை மாதிரி... கடவுளுக்கு நல்லவங்களை ரொம்ப பிடிக்குமில்லையா? வேதாவைச் சீக்கிரமே அவன் அழைச்சுக்குவான்... மரண வேதனையிலிருந்து அவளுக்கு விடுதலை கிடைச்சிடும்... கவலைப்படாதே'' சொல்லிவிட்டு, துளிர்த்த கண்ணீரை மறைக்க அங்கிருந்து அகன்றுவிட்டார்.

கணவனைப் புரியாமல் பார்த்தாள் மலர்க்கொடி.

சன்னமான விளக்கு வெளிச்சம் அறைக்குள் பரவிக் கிடந்தது.

சுருண்டு படுத்திருந்தாள் வேதா. யாரோ உள்ளே வரும் அரவம் கேட்டாலும்... திரும்பிப் பார்க்க முடியாதபடி உடம்பெங்கும் வலி விண்விண்ணென்று தெறித்தது.

உள்ளே வந்த முரளிதரன் கதவை உள்பக்கமாய்த் தாழிட்டுவிட்டு வேதாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தார்.

''வேதா...'' தலையை அன்பாய் கோதி முத்தமிட்டவரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அவள் கன்னத்தில் விழுந்தது. வேதாவிற்குக் கண்களைத் திறக்க வேண்டும் போலிருந்தாலும் அவளால் முடியவில்லை.

''வேதா... உனக்கு ஏம்மா இப்படிப்பட்ட நோய் வரணும்? நீ வேதனையிலே துடிக்கிறதை என்னால் பார்க்க முடியலேம்மா! நாம நிம்மதியா சேர்ந்து வாழ்ந்தது பத்து ஆண்டுதான். ஆனா, அந்தப் பத்து ஆண்டுல நூறு ஆண்டு வாழ்ந்த திருப்தியைத்

[illegible] இந்தப் பதினஞ்சு ஆண்டா ஒரு குழந்தையா[illegible] உன்னைப் பார்த்தேன். அதுக்கூட என்னால் [illegible] முடிஞ்சது. ஆனா, இப்ப நீ துடிக்கிறதைத்தாம்மா என்னால் தாங்கிக்க முடியலே... நீ எனக்காக... என் ஆயுளுக்கு[illegible] எத்தனையோ விரதமிருந்தே... ஆனா, நான் இன்னைக்கு உனக்காக செய்யப்போற காரியம் [illegible] வேதா [illegible] என் மனசாட்சிப்படி நான் செய்யப் போற காரி[illegible] தப்பில்லேன்னு தோணுது. இனிமேலும் நீ கஷ்டப்படக்கூடா[illegible] நீ நிம்மதியா போய்ச் சேரணும். அதுக்காக... நானே உன்னை [illegible] போறேன்" சொல்லிவிட்டுக் குலுங்கிக் குலு[illegible] அழுதார்.

வேதாவின் உணர்வு விழித்தெழ... காது கூர்மையாக[illegible] அரைகுறையாய்க் கண்கள் திறந்தன.

முக்காலி மீது ஒரு 'பிளாஸ்க்'. அதில் வேதாவுக்காகப் பா[illegible] இருந்தது. பக்கத்திலேயே ஒரு பாட்டிலில் தூக்க மாத்திரை[illegible] முரளிதரன் அந்த பாட்டிலைத் திறந்து பதினை[illegible] மாத்திரைகளை எடுத்து பிளாஸ்கைத் திறந்து அதில் கொட்டி[illegible] கலக்கினார். தம்ளரில் ஊற்றித் தரலாம் என்று நினைத்[illegible] நேரத்தில் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

பதறிப்போய் பிளாஸ்கை மூடி வைத்துவிட்டுக் கதவை[illegible] திறந்தார்.

லாவண்யா நின்றிருந்தாள்.

"அப்பா... உங்களுக்கு போன்..."

"வேதாவுக்கு பால் தரலாம்னு..." வியர்த்து வழிந்தார்.

"நான் பார்த்துக்கறேன் அப்பா... நீங்க போங்க."

முரளிதரன் வெளியேறினார்.

உள்ளே சென்ற லாவண்யா கனத்த உள்ளத்துடன் கதவைச் சாத்தி தாழிட்டாள்.

வந்திருப்பது லாவண்யா என்று புரிந்தாலும் கண்களைத் திறக்கவில்லை.

"இன்னைக்கு நான் டாக்டராயிட்டேன் அம்மா! ஒரு டாக்டராயிருந்து மனிதாபிமானத்தோட உனக்கு நான் செய்யப்போகிற காரியம் கொலை. கருணைக்கொலை. பாலூட்டி வளர்த்த உனக்கு... நான் இப்ப தரப்போற பால்... நீ கடைசியா குடிக்கிற பாலம்மா! இனி, இந்த வேதனையை நீ அனுபவிக்க வேண்டாம். நிம்மதியா தூங்கும்மா..."

பாட்டிலில் இருந்த தூக்க மாத்திரைகளில் பத்து மாத்திரைகளை தம்ளரில் கொட்டிப் பாலை ஊற்றிக் கலந்தாள்.

வேதாவின் கண்களோரம் நீர் கசிந்தது.

"லாவண்யா... லாவண்யா..." கதவைத் தட்டியபடி மலர்க்கொடியின் குரல் கேட்டது.

"இ... இதோ... இதோ வந்திட்டேன் அம்மா" திடுக்கிட்டு எழுந்து கதவைத் திறந்தாள்.

"என்னம்மா பண்றே?"

"அம்மாவுக்குப் பால் தரலாம்னு..."

"நான் தர்றேன். அப்பா உன்னைக் கூப்பிடறார் பார்."

"சரிம்மா" என்றபடி அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

மலர்க்கொடி உள்ளே செல்ல முயன்றபோது முகுந்தனின் குரல் கேட்டது.

"அம்மா...!"

"என்னப்பா?"

"அம்மாவுக்குப் பால் தரப்போறீங்களா?"

"ம்..."

"நான் தர்றேம்மா" என்றவன் உள்ளே சென்றான்.

பேசியது முருகேசன்தானா என்ற ஆச்சரியத்தில் புருவ... உயரப் பார்த்தாள்.

நெஞ்சடைக்க வேதாவின் அருகில் அமர்ந்த முருகே... அவள் தலையைத் தூக்கித் தன் மடியின் வைத்துக் கொண்டா...

"அம்மா..." குரல் அடைக்க அழைத்தான்.

விக்கென்று கண்திறந்தாள் வேதா.

"அம்மா... என்னை மன்னிச்சிடும்மா! உன்னை நா... ரொம்ப கஷ்டப்படுத்திட்டேன். உப்புச்சப்பில்லாத கோபத்... வளர்த்துப் பெரிதாக்கி உன்னைப் பாடாய்ப்படுத்திட்டே... நான் செய்ததெல்லாம் தப்புன்னு உணர்ந்திட்டேன் அம்மா! ... அம்மாவோட மகிழ்ச்சியா இருக்கணும்னு ஏக்க... இருக்கும்மா! ஆனா, மரணம் உன்னைக் கொஞ்சம் கொஞ்ச... நெருங்கிட்டிருக்குன்னு நினைக்கிறப்ப... இதயம் வெடிச்சிடு... மாதிரி இருக்கும்மா" விம்மல் வெடித்து வாய்விட்டு அழுதான்.

வேதாவின் கண்கள் அவனை ஆவலாய்ப் பார்த்தன. கையை உயர்த்தி அவன் கண்ணீரைத் துடைத்தன.

முருகேசனின் மனசு லேசானது போலிருந்தது.

"அம்மா... இதுவரைக்கும் என் கையால் உனக்கு எதுவுமே தந்ததில்லே. இன்னைக்கு நான் தர்ற பாலை நீ குடிக்கணும்!"

வேதாவின் விழிகள் அகன்றன.

முருகேசன் பாலிருந்த தம்ளரை எடுத்து வேதாவின் வாயருகே கொண்டு சென்றான்.

வேதா அதைக் கையால் தடுத்தாள்.

"என்னம்மா?"

"த... தண்ணீ..."

"தண்ணிதான் வேணுமா? சரி" என்றபடி மூடிவைத்திருந்த தண்ணீர் தம்ளரை எடுத்துப் புகட்டினான்.

திருப்தியாய் குடித்த வேதாவின் முகத்தில் நிம்மதி குடிகொண்டிருந்தது.

சற்று நேரம் அம்மாவின் தலையைக் கோதியபடி இருந்து விட்டு வெளியேறினான்.

வேதா சத்தம் வராமல் அழ ஆரம்பித்தாள்.

'முருகேசா... நீ மனசு மாறினது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியா இருக்கு தெரியுமா? உன் கையால் பாலைக் குடிக்கணும் போல இருந்தாலும்... அந்தப் பாவம் உனக்குத்தான் சேரும். உன்னை அறியாமலேயே என்னை நீ கொன்னிருப்பேடா!

பாவம்டா உங்கப்பாவும், லாவண்யாவும்! என்மேல ரொம்ப உயிரா இருக்கிறாங்க. நான் படற அவஸ்தையைப் பொறுக்க முடியாம நான் நிம்மதியாத் தூங்கணும்னு பால்ல தூக்க மாத்திரையைக் கலந்திருக்காங்க. அந்த அன்பை முழுசா அனுபவிக்க எனக்குக் கொடுத்து வைக்கலை. அதேசமயம்... என்னால் அவங்களுக்குப் பழி பாவம் வரக்கூடாது.

எல்லாரும் என்னைப் பைத்தியம்னு நினைச்சிட்டிருக்காங்க! நான் புத்தி தெளிந்து ரெண்டு மாசமாகுதுன்னு யாருக்கும்

தெரியாது. தெரியப்படுத்திக்கவும் விரும்பலே. கா
மயார்க்கொடி இந்தக் குடும்பத்துக்காகவே தன்னை
வர்த்தியா கரைச்சுக்கிட்டவள். என் வாழ்க்கையை
போட்டுகிட்டதால் என்னைப் பார்க்கிறப்ப எல்லாம்
உணர்ச்சியால் குமுறிப்போயிடுவா! அவரும் அப்ப
அவங்க ரெண்டு பேரையும் கஷ்டப்படுத்த விரும்பலே

முகுந்தா.. நீ என்னை அடிச்சேப்பார்... அன்னைக்கு
நான் எனக்குள் ஒரு மாற்றம் தெரிய ஆரம்பிச்சது
குணமாயிட்டேன்னு தெரிஞ்சா... அய்யோ... அம்மா
கைநீட்டி அடிச்சிட்டோமேன்னு துடிப்பியே
வேணாம்.. என் பிள்ளைகள் என்னால் கஷ்டப்பட
எல்லாரும் நல்லாயிருக்கனும். இதுக்கு மேலேயும்
உயிரோட இருந்து உங்களை வேதனைப் படுத்த விரும்
நான் போகிறேன். நிம்மதியா உங்களை விட்டுப் போகி

வேதா படுக்கையிலிருந்து மெல்ல எழுந்தாள்.

தூக்கமாத்திரை கலக்கப்பட்டிருந்த பாலை எடுத்து ஜன்
வழியே வெளியே கொட்டினாள்.

தூக்க மாத்திரை இருந்த பாட்டிலை திறந்து அதில் இரு
மாத்திரைகளை உள்ளங்கையில் கொட்டினாள்.

அவளின் தாய் மனைப் போலவே அவையும் வெள்ளை
வெளேரென்றிருந்தன.

தண்ணீர் தம்ளரை எடுத்தாள். மாத்திரைகளை வா
கொட்டிக்கொண்டவள் நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்டாள்.

படுக்கையில் படுத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

சற்று நேரத்தில் நிரந்தரமாக உறங்கப்போகும் வேதா
முகத்தில் சொல்லமுடியாததொரு திருப்தி பரவிக்கிடந்தது